

**COMBATEM
LA
RESIGNACIÓ,
PREPAREM-NOS
PER
TORNAR-HI**

PONÈNCIA POLÍTICA

Assemblea Nacional de la CUP

14 de juliol de 2019

Celrà (Països Catalans)

*“Nos quieren quitar la tierra,
para que no tenga suelo nuestro paso”*

Subcomandante Marcos

**“Combatem la resignació,
preparem-nos per tornar-hi”**

PONÈNCIA POLÍTICA

Assemblea Nacional de la CUP

14 de juliol de 2019

Celrà (Països Catalans)

I. Anàlisi de conjuntura: crisi sistèmica i crisi de l'Estat espanyol.....	6
1. Una crisi global del sistema capitalista: ecològica, econòmica, social i ecològica de cures	6
1.1. Una crisi ecològica sense precedents.....	7
1.2. Una nova crisi econòmica i social a l'horitzó	9
1.3. Una crisi patriarcal i de les cures, on les dones ens emportem la pitjor part	11
1.4. Un sistema-món inestable	14
2. Un canvi de cicle als Països Catalans	15
2.1 El subjecte polític	15
2.2 Canvi de cicle als PPCC.....	17
2.3. Final de cicle: estabilitat del règim amb peus de fang	18
2.4. La CUP-CC i el primer tram de legislatura.....	20
II. No renunciem a res, ho volem tot	23
1. Rearmar-nos per tornar-hi	24
1.1. Un projecte que és més necessari que mai	24
1.2. Objectius estratègics per al proper cicle	25
2. Dibuint nous escenaris per exercir l'autodeterminació	28
2.1. Una proposta política per esbotzar les vestidures del 78.....	28
2.2. Per una aliança confederal de pobles per la democràcia i contra l'austeritat	29
2.3. El municipalisme, una eina per construir sobiranes i exercir l'autodeterminació	33
2.4. I a l'horitzó, un embat al règim de l'autoritarisme i l'austeritat.....	34
2.5 El feminisme i la lluita LGTB, una eina per canviar-ho tot.....	36
3. Una proposta per combatre la resignació	37
3.1. Del bloqueig parlamentari a la proposta política	37
3.2. Una proposta per la majoria.....	39
3.3. Defensar la democràcia avui és lluitar pel final de la repressió.....	41
3.4. Davant un possible avançament electoral	42
III. Un procés de renovació de l'estructura nacional	45
1. Sobre els aspectes polítics i organitzatius.....	46
2. Sobre el procediment.....	46

I. Anàlisi de conjuntura: crisi sistèmica i crisi de l'Estat espanyol

Aquest primer bloc pretén solament fornir d'elements de reflexió a la militància i a les assemblees locals i territorials, per tal de fonamentar la discussió i el debat sobre l'acció política a desenvolupar.

1. Una crisi global del sistema capitalista: ecològica, econòmica, social i de cures

Ens trobem davant d'un context marcat per l'empitjorament de les condicions de vida de la classe treballadora dels Països Catalans que no para d'agreujar-se des de l'inici de la crisi del 2008. Ja aleshores parlàvem de crisi del sistema capitalista i deu anys després podem confirmar que les classes populars hem perdut drets, que hem empitjorat les nostres condicions de vida i que vivim en la precarietat laboral, i que les dones, a causa de la divisió sexual del treball, i altres col·lectius vulnerabilitzats, ens n'emportem la pitjor part.

Des de l'anticapitalisme ja apuntàvem aleshores que repartir les culpes de la crisi a tothom per justificar l'austeritat, era una tàctica per fer que el capital continués obtenint els beneficis mentre que les treballadores veiem com ens abaixaven els sous i ens augmentaven les retallades.

La situació actual ens dona la raó, mentre les nostres condicions materials de vida han empitjorat clarament, els beneficis empresarials no han deixat de créixer i les retallades, la precarietat i els sous de misèria s'han quedat com a part de la nostra vida quotidiana.

El creixement del capitalisme i la seva lògica d'acumulació de capital és irreformable. Per tant, és imprescindible i urgent que conflueixin les diferents lluites socials en un horitzó compartit: una alternativa al sistema de mercat, que és incompatible amb els Drets Humans, el feminisme i la reversió del canvi climàtic.

I ho hem de fer a través de la combinació de teoria i praxi anticapitalista. Només així podrem construir les eines necessàries que vagin més enllà de pal·liar els danys. Només des d'un discurs clar que tingui com a rerefons l'avís que 'el capitalisme és incompatible amb la vida' podem establir els consensos necessaris per dibuixar un horitzó suficientment proper com per sentir que és abastable. Només en un enfrontament clar contra la mercantilització de la vida on restringim la recerca de beneficis econòmics a tots els àmbits que puguem, serà possible traçar un camí pel qual avançar.

El concepte "igualtat d'oportunitats", que tants consensos generava a través del discurs dels partits socialdemòcrates arreu de l'estat espanyol, s'ha demostrat una gran mentida. Qualsevol persona a l'estat espanyol que neixi en una família amb pocs recursos trigarà quatre generacions (120 anys) a assolir una renda mitjana.

La majoria àmplia de la població no creu que els seus fills tinguin unes condicions de vida millors o iguals a les seves, tot en un context amb més de 620.000 llars sense cap ingrés i números que haurien d'haver fet saltar totes les alarmes en matèries de pobresa energètica, malnutrició infantil, etc.

Igualment, veiem com propostes reformistes que s'han plantejat arreu d'Europa, com l'intent de regulacions mínimes del lloguer, o de plataformes com Airbnb no han estat ni seran suficients per donar resposta al dret a l'accés a un habitatge digne, a la situació de l'emergència climàtica, o tantes altres vulneracions que atempten al nostre dret a una vida digna, si aquestes no passen per la recuperació dels sectors estratègics, per exemple.

És la nostra responsabilitat, doncs, saber aprofitar aquest context d'insatisfacció, la manca de perspectives optimistes de futur i impossibilitat del sistema de cobrir les necessitats de la majoria de la població dels PPCC, per bastir aquesta doble via que passi per la superació del capitalisme com a opció, tant vertebradora de diferents lluites, com de resposta integral, suggerent i plausible pel conjunt de la classe treballadora i on cada cop generem més espais de producció i gestió col·lectiva que cobreixin les necessitats de la majoria i que s'enfrontin de manera metòdica, contundent i implacable a les relacions de mercat.

1.1. Una crisi ecològica sense precedents

Els Països Catalans, com la resta del planeta, es troben a les portes d'un col·lapse socioecològic sense precedents en la història de la humanitat. Tres dels nou processos fonamentals per l'estabilitat del sistema Terra (canvi climàtic, biodiversitat i cicle del nitrogen/fòsfor) han superat els líndars recomanats científicament. Una emergència ecològica i climàtica que és en darrera instància, una crisi més de l'actual model de civilització occidental capitalista/industrial fonamentat en la il·limitada expansió i acumulació del capital, l'explotació de les persones i la natura i la destrucció massiva del medi ambient.

En els darrers 50 anys, l'expansió del capitalisme a escala planetària ha requerit un increment exponencial del consum de matèria i energia i per tant, també de les taxes d'explotació de la natura, fet que trenca l'equilibri ecològic global del planeta i accelera processos com el canvi climàtic, la pèrdua de biodiversitat o l'acidificació progressiva dels oceans.

Segons les darreres dades del Panell Intergovernamental del Canvi Climàtic (IPCC), que es considera que fan una valoració conservadora de la realitat, el planeta s'encamina cap a un escenari d'increment de les temperatures globals d'1,5 °C l'any 2030, respecte a les temperatures de l'època preindustrial, com a resultat de l'ús intensiu de combustibles fòssils i els elevats requeriments energètics del mode de producció capitalista.

Els informes internacionals apunten que la humanitat té, com a màxim, 10 anys per reduir al mínim el seu ús d'energia fòssil. Però, especialment a partir de l'inici de la crisi de 2008, i com a conseqüència de l'increment del comerç internacional i de la necessitat de fer servir mètodes extractius més intensius en CO₂, el seu consum global s'està incrementant i el més probable és un escenari on es superin els 2° al 2030, poguent arribar als 3°. En qualsevol cas, un augment d'1,5° de les temperatures globals ja tindria un impacte creixent sobre els ecosistemes, el clima planetari, l'accés als recursos hídrics, l'agricultura i en definitiva, en el benestar de les persones.

Avui, la radiografia ambiental a escala global és crítica. Les classes populars són les més afectades pel deteriorament de les condicions ambientals com a conseqüència de les externalitats ambientals generades pel capitalisme (p.e., contaminació de l'aire i de l'aigua, abocament de residus, presència de contaminants en els aliments,...). Però alhora, l'impacte de la crisi ecològica i climàtica s'articula de manera desigual arreu del planeta reproduint les lògiques neoliberals del centre – perifèria. Tant és així que aquells territoris més empobrits, històricament explotats pel capitalisme extractivista i que alhora, contribueixen menys a les emissions de gasos d'efecte hivernacle són els més contaminats i afectats per la crisi ecològica i climàtica (p.e., increment de la freqüència dels fenòmens meteorològics extrems com sequeres i inundacions, escassetat de fons d'aigua, pèrdua de collites,...).

El canvi climàtic tindrà un efecte important sobre la composició demogràfica del planeta. Les zones sud dels continents africà, asiàtic i americà ja de per si molt castigades per les sequeres, el cultiu intensiu de transgènics, la desforestació... passaran a tenir unes condicions molt més adverses per a la reproducció de la vida i això provocarà grans moviments de població. Actualment es calcula que uns 150 milions de persones es veuran obligades a migrar fugint de l'emergència climàtica. Els Països Catalans seran un dels territoris on aquest flux migratori tindrà afectació en la demografia i per tant en la composició social de viles i ciutats. En aquest sentit ja estem veient com la manca de polítiques de caire antiracista son oxigen per als posicionaments d'extrema dreta i debiliten per tant el nostre projecte d'Unitat Popular.

Davant d'aquesta emergència ambiental, els organismes capitalistes supranacionals van respondre amb una proposta de reforma del capitalisme en clau ecològica – el que anomenem capitalisme verd – com a mecanisme de legitimació del sistema per mantenir les lògiques extractivistes neoliberals a escala planetària. Una ofensiva neoliberal de caràcter opressiva, protectora dels interessos dels sectors més poderosos econòmicament i que aposta per un escenari on no hi hagi cap reducció del consum d'energia fòssil, sinó per una gestió de les conseqüències que incrementi les desigualtats, negui els drets més elementals a les classes populars i els permeti mantenir el seu nivell de vida material. Però l'incompliment reiterat dels diversos tractats internacionals i el fracàs crònic de les conferències pel clima han ensorrat definitivament l'esperança que havia dipositat una part del moviment ecologista en la via reformista del capitalisme, evidenciant que el capitalisme des de l'ecologisme, tampoc és reformable.

Tanmateix, aquesta idea d'un capitalisme més ecològic és l'argument que han utilitzat els diversos governs autonòmics d'arreu dels Països Catalans per legitimar unes polítiques extractivistes que pam a pam esmicolen el nostre territori. Sense aturador, el capitalisme en els darrers anys ha intensificat tant els processos d'absorció de la renda de la població com també d'explotació i privatització de la natura amb l'objectiu principal de fer-se amb el control privat dels béns naturals estratègics com l'aigua, l'energia i el territori en un context d'escassetat creixent. Una explotació de la terra que sense l'entramat de complicitats entre l'arquitectura institucional i les oligarquies econòmiques no hauria estat possible tal i com hem vist amb la paralització tècnica de la Llei de Canvi Climàtic per part del Govern de la Generalitat de Catalunya i la posterior retallada feta pel Tribunal Constitucional.

Aquesta complicitat s'ha evidenciat també amb els projectes del magatzem de gas Castor o el gasoducte MidCAT, el manteniment d'un model energètic no renovable i nuclear, l'amenaça de l'activació de la mineria i el fracking o l'ofensiva per blindar un model de gestió privada de l'aigua. Però també amb la consolidació d'un model turístic massiu arreu dels Països Catalans que ha permès l'arribada de més de 44M de turistes estrangers cada any i que es diversifica cap nous nínxols de creixement com el sector dels creuers (6M de creueristes/any) o els de grans esdeveniments i infraestructures turístiques com el Barcelona World, el Jocs Olímpics d'Hivern 2030 o el Circuit de Montmeló. Alhora que els fons voltors segueixen fent negoci del desert immobiliari que va deixar l'esclat de la bombolla l'any 2007, reactivant nous projectes urbanístics arreu del territori.

El capitalisme continua tensionant el sistema natural fins a tal extrem que les condicions ambientals que han sostingut les societats humanes històricament estan en risc. L'emergència climàtica i ecològica i el seu impacte sobre les classes populars ens obliga com a Esquerra Independentista a rellegir l'ecologisme des d'una perspectiva anticapitalista i a integrar l'antiracisme polític com un dels seus eixos centrals, ja que la manca de concreció i polítiques fortes en aquest sentit està fent créixer les organitzacions de caire racista arreu amb el conseqüent patiment que això suposa per a les persones de classe treballadora migrades o racialitzades, el descrèdit de l'esquerra i la dificultat conseqüent per fer avançar posicions el nostre full de ruta.

La reducció de la jornada laboral, la derogació de la llei d'estrangeria, incentivar des de l'administració pública l'enfortiment del sector agrari per la via d'una xarxa pública de promoció del consum del KM 0, la convalidació d'estudis, son algunes mesures que podrien equilibrar les tensions que al canvi demogràfic pot generar al mercat laboral, evitant així que els discursos racistes tinguin amb prou feines recorregut.

És urgent assentar les bases d'una revolució ecològica que confronti el productivisme i extractivisme capitalista i enforteixi el control popular dels béns comuns naturals. Noves formes socials de producció no alienades que trenquin el paradigma neoliberal autodestructiu perquè quan parlem d'ecologisme també parlem de vida i parlem de vida en la seva globalitat.

1.2. Una nova crisi econòmica i social a l'horitzó

En els últims 30 anys el capital financer s'ha convertit en dominant a les principals economies capitalistes, superant l'elit industrial en poder i influència, i ha portat a que el sector productiu sigui cada vegada més dependent de la dinàmica volàtil del sector financer.

Aquesta centralitat de les finances en l'economia mundial es posa de manifest per la creixent freqüència de les grans crisis financeres que inevitablement han seguit les recessions. Des de l'inici de la liberalització dels mercats de capitals durant l'era Thatcher- Reagan a principis dels 80, s'han produït com a mínim 12 grans crisis financeres als centres financers - països i ciutats globals -. La més recent la del 2007-2008, que va provocar el que en l'actualitat es coneix com la gran Recessió, de la que moltes economies no s'han recuperat.

La financiarització de l'economia com a mecanisme clau d'acumulació de beneficis - en el marc de l'aprofundiment del capitalisme sorgit de les empreses colonials europees del segle XV ja basades en la lògica extractivista -, sorgeix de la crisi de sobreproducció que va iniciar-se als anys 70. Aquesta crisi de sobreproducció s'afronta amb 4 receptes:

1. **La reestructuració neoliberal:** consistent en la transferència de recursos des de les classes populars cap a les capes amb més recursos, tot possibilitant unes millors condicions d'inversió per aquestes últimes alhora que un empobriment generalitzat i un augment de les desigualtats.
2. **La globalització:** que s'entén com la mundialització dels processos del capital, i que en aquest moment concret implica la ubicació dels centres de producció a països on o bé no hi ha impostos ni legislació per les externalitats negatives - salaris, contaminació, etc - o bé són més laxes que on s'ubiquen els centres financers. Aquest repartiment del treball segueix l'esquema de relacions econòmiques racistes que va assentar les bases del sistema capitalista entre les colònies i les metròpolis de manera molt més sofisticada.
3. **La financiarització de l'economia:** basada en la creació massiva d'endeutament a famílies i treballadores, principalment, per l'adquisició d'habitatge com a element fonamental de creació de benefici i en que els inversors se centrin en especular amb productes financers que cotitzen a la borsa.
4. **L'autoritarisme del mercat:** l'austeritat com a política econòmica que estats i institucions apliquen per a contribuir a les tres anteriors i que comencen amb els Plans d'Ajust Estructural a països d'Àfrica i Amèrica Llatina i que ara s'apliquen als països Europeus.

Els Països Catalans estan immersos en aquesta dinàmica, dins d'una Unió Europea que és alumne avantatjada de l'autoritarisme de mercat, tenim un alt nivell d'endeutament i estem sotmesos als objectius d'estabilitat de deute, dèficit i despesa que afecten directament a la prestació de serveis públics i que han convertit les institucions en mers òrgans de descentralització administrativa sense capacitat de fer política sobirana i de sustentar l'estat del benestar tal i com el coneixem. Tot i que després de la crisi del 2007-2008 el control de la inflació i dels interessos del deute per part dels organismes internacionals és ferm perquè els Estats del sud d'Europa ja no tenen gaire més capacitat d'adquirir deute tòxic - com va passar a l'estat espanyol amb la crisi del 2008 -, hi ha els elements per a que hi hagi una nova crisi financera.

Aquesta tindria efectes devastadors, ja que els resultats de les polítiques d'austeritat als Països Catalans han deixat un mapa trencat per la crisi. Les treballadores seguim tenint els mateixos salaris que fa 10 anys. De fet, més del 20% de la població assalariada cobra menys de 1.000 euros bruts al mes. El 25% de les dones assalariades cobren a l'any un salari inferior a 11.792 euros bruts, cosa que situa la seva mensualitat en 842,5 euros mensuals.

Mentre la remuneració de les treballadores no ha recuperat encara els nivells del 2000, els beneficis de les companyies a l'estat espanyol van créixer l'any 2016 un 200% respecte l'any anterior.

Més concretament, des del primer trimestre de 2012 la productivitat per hora treballada ha crescut 10 vegades més que el salari mitjà. Veiem com els sous estan paralitzats ja que les empreses han optat per guanyar competitivitat a força d'un menor cost laboral. Per una banda, les persones que accedeixen a una feina ho fan en condicions cada vegada més precàries, el sou anual d'una treballadora de 26 anys avui és un 33% inferior al del 2008 segons dades de l'INE, mentre l'encariment de la vida és una constant en aspectes bàsics com el transport (6,3%), l'habitatge (3,7%) o les comunicacions (2,5%). Per altra banda, i com a part dels mecanismes europeus de control del mercat de treball, les polítiques migratòries condemnen a milers de persones que viuen als Països Catalans a treballar en l'economia submergida per manca de papers de residència i a ser exèrcit de reserva en un mercat laboral flexibilitzat, precaritzat i fragmentat on les dones, les joves i les persones migrades són els col·lectius més castigats i explotades.

1.3. Una crisi patriarcal i de les cures, on les dones ens emportem la pitjor part

Les característiques del treball que porten a terme les dones es centren bàsicament en l'acumulació de pitjors condicions laborals, que es constitueixen a partir dels següents fenòmens: la segregació vertical i horitzontal, la parcialitat, la temporalitat i l'assetjament sexual i la violència estructural a la que estem sotmeses. Aquestes característiques de la participació de les dones al mercat laboral es tradueix en desigualtats entre homes i dones que provoquen, a més de menor reconeixement social que reben les tasques associades a la feminitat, una gran desigualtat en les retribucions tot **generant l'esclatxa salarial, que als Països Catalans es situa entre el 16 i el 25%** i en el cas de les dones racialitzades i/o dones nascudes fora d'Europa la diferència salarial arriba al 49,9%, i són les treballadores amb més risc d'explotació i pobresa.

Aquest fet genera un major risc de pobresa entre les dones en edat de treballar, però aquest risc augmenta encara més després de la vida laboral; al moment de percebre una pensió de jubilació. Així, **la l'esclatxa de les pensions entre homes i dones als Països Catalans és superior al 40% a l'actualitat**. L'organització del sistema de pensions condemna a l'extrema pobresa, sobretot en els casos que no es disposa d'un habitatge de propietat, a aquestes dones que han passat la seva vida treballant, o a casa tenint cura de la llar i la família o treballant en l'àmbit informal –cosint a casa, als negocis dels marits o familiars, etc.

En un context com l'actual, amb uns salaris insuficients per fer front a les despeses bàsiques com l'habitatge, l'alimentació, el transport i els subministraments imprescindibles, i amb uns serveis públics completament insuficients i que estan en procés constant de desmantellament en favor de l'àmbit privat, també es dona un altre factor: l'envelliment de la població i una piràmide de població cada cop més invertida. Aquesta qüestió posa de manifest un fet clau que cal tenir molt present en l'anàlisi de les condicions de vida de les dones: l'augment de les necessitats de cura.

En un model familiarista com el de la major part dels territoris del sud d'Europa, la família és qui garanteix la cura i la reproducció de les persones, que assegura el funcionament i el desenvolupament del sistema capitalista. És a dir, en un cicle com l'actual de constants retallades de serveis públics relacionats amb la sanitat,

l'educació, les prestacions i els serveis socials, la família és qui entoma la cura i ofereix suport dels seus membres, sobretot entre les classes treballadores que no tenen la possibilitat d'accedir als serveis de cura que ofereix el mercat, que sovint tenen costos desproporcionats en relació a un servei molt poc digne, tant per a les persones cuidades com per a les persones cuidadores. Així, en les famílies de les classes treballadores, que no es poden permetre l'externalització del servei de cura, la família, i especialment les dones, són les que garanteixen el benestar del nucli familiar, a costa del seu temps lliure, a costa de la seva carrera professional, de suportar una càrrega total de treball molt elevada i a costa del seu propi bon estat de salut.

En aquest sentit, cal destacar la perversitat de les cadenes globals de cura, és a dir, com el sistema s'organitza per tal de generar una cadena d'explotacions entre les mateixes dones per tal d'assegurar les cures. Així, perquè una dona, segurament blanca, pugui destinar el temps i els recursos necessaris a accedir a un càrrec de responsabilitat d'una gran empresa o un càrrec públic, vol dir que aquelles tasques que aquella dona deixa de fer a casa les assumeix una altra dona: o més jove, o més pobre, o més racialitzada (o tot alhora), que realitza aquesta tasca a un preu més baix. En el cas que qui assumeix aquesta tasca sigui una dona migrada, segurament aquesta dona, al seu país d'origen ha delegat tasques de cura en altres dones de la seva família o entorn més proper. Això són les cadenes globals de cura, on el valor de les hores de treball de cada dona és més baix que el de la dona anterior.

Així, la creença segons l'eliminació o la reducció de l'esclatxa salarial passa per augmentar la presència de dones en càrrecs de responsabilitat és només parcialment certa, ja que totes les millores a les que podrien accedir aquestes dones blanques, universitàries i amb un ampli capital social, està generant empobriment i explotació de dones travessades per més eixos de desigualtat, que seguiran immerses en el mercat de les cures, un dels més precaris per la seva desregularització, i per ser una de les feines amb unes majors taxes d'assetjament sexual, donada la poca seguretat laboral que implica l'àmbit de la llar com a espai de treball.

Tenint en compte aquestes qüestions, cal abordar dues qüestions relacionades entre elles: com redistribuim les tasques de cura de manera equitativa entre homes i dones, és a dir, com acabem amb la divisió sexual del treball i la feminització i racialització de la pobresa i quina és la nostra proposta entorn la distribució de les cures com a societat, que doni resposta a les necessitats de cura del conjunt de la classe treballadora, amb tota la seva diversitat. Arreu dels Països Catalans cal que lluitem contra tota ofensiva que externalitzi serveis als diferents nivells institucionals, perquè la seva externalització empitjoraria les condicions laborals de les seves treballadores i disminuiria la qualitat del servei. Alhora això implicarà un empitjorament del servei i té un impacte directe al conjunt de dones, que acabaran sostenint les persones que ho necessitin de manera invisible i no remunerada i tampoc reconeguda. Un exemple molt clar és la "Llei Aragonès", que en el marc del Parlament de Catalunya pretén regular les externalitzacions i les privatitzacions dels serveis de cura i atenció a les persones. Com s'apuntava a l'inici, a tot aquest context de pèrdua de condicions materials de vida i de veure com les tasques de cura i reproducció de la vida recauen sobre les dones treballadores, havent-les d'assumir de manera gratuïta, cal sumar-li el context de violència en el que vivim immerses.

14 feminicidis als Països Catalans des que va començar l'any, cada dia coneixem nous casos d'agressions sexuals i/o agressions per raó d'opció sexual, l'augment de discursos obertament masclistes i l'augment de l'extrema dreta al carrer però també a les institucions. Tot això fomenta aquesta misogínia i LGBTI-fòbia estructural.

Vivim en una societat profundament masclista i això ens porta a certificar que la meitat de la població dels PPCC patim, com a mínim, una triple opressió que es tradueix en les múltiples violències que patim, des de la feminització de la pobresa, violència econòmica, etc. fins als feminicidis.

En aquest sentit, el col·lectiu LGBTI és també un dels que més pateix les conseqüències del capitalisme i el patriarcat. A través del binarisme de gènere, la família i el matrimoni monògam heterosexual es perpetuen la divisió sexual del treball i la transmissió intergeneracional de la propietat burgesa dels mitjans de producció, i se sancionen les dissidències sexuals, afectives i de gènere.

Això es tradueix en dues cares d'una mateixa moneda: l'LGBTI-fòbia, en totes les seves expressions, i en l'assimilació per part del sistema amb la institucionalització de la lluita i l'anomenat capitalisme rosa. Malgrat la igualtat legal formal, assolida plenament als Països Catalans sota ocupació espanyola, parcialment a la Catalunya Nord i encara pendent a Andorra, aquesta no és efectiva a nivell material.

Les persones LGBTI de classe treballadora tenen un salari entre un 4% i un 10% més baix, un 7% menys de possibilitats de trobar feina i més possibilitats de ser acomiadades o assetjades en l'àmbit laboral. També destaquen la invisibilització i la manca d'eines d'apoderament i autodefensa: mentre un 36% de les treballadores és conscient d'actituds LGBTI-fòbiques a la feina, només se'n denuncia el 4%. Aquesta realitat és encara més flagrant en el cas concret de les persones trans: un 85% de desocupació i una esperança de vida de 35 anys.

Les joves LGBTI pateixen una taxa de suïcidi que quadruplica la mitjana del país i sovint se les fa fora de casa per part de les seves pròpies famílies. Malgrat els avenços en la despatologització per part dels governs autonòmics, encara hi ha una manca de voluntat política que es tradueix en pocs recursos, quan no inexistents, en l'àmbit de la salut, que encara és hostil per al conjunt del col·lectiu. El sistema educatiu tampoc no està exempt d'LGBTI-fòbia i continua reproduint discursos i pràctiques cisheteropatriarcal, essent terreny abonat per a l'assetjament.

Aquesta manca de voluntat política s'estén també a les lleis contra l'LGBTI-fòbia aprovades els darrers anys al Parlament de Catalunya, les Corts Valencianes i el Parlament de les Illes Balears, amb governs pretesament progressistes que ni despleguen normativament la legislació ni doten de partides pressupostàries adequades les polítiques contra l'LGBTI-fòbia.

Les agressions LGBTI-fòbiques augmenten alarmantment any rere any segons l'Observatori contra l'Homofòbia. S'apunta com un dels factors el positiu apoderament del col·lectiu, que cada cop denuncia més (s'estima que un 90% de les agressions no es denuncien), però també el desacomplexament per part dels agressors, que es veuen reflectits en discursos com els de l'extrema dreta.

L'altra cara de la moneda, el capitalisme rosa, és en resum l'apropiació de la lluita per part del sistema. Es cerca desactivar el seu potencial revolucionari amb la in-

tegració al règim de discursos progressistes a canvi d'explotar el col·lectiu LGBTI com a nínxol de mercat sobre el qual imposar pautes de consum, pressió estètica, patrons de comportament, etc. Es destrueixen totes les formes d'organització social alternativa construïdes pel col·lectiu durant dècades i s'imposa la integració del mateix a institucions com la família, el matrimoni o l'exèrcit i les forces de seguretat.

Com a organització tenim també tasques pendents en aquest àmbit. La CUP i el conjunt de l'Esquerra Independentista continuem traslladant discursos i pràctiques heteronormatius i una imatge i dinàmiques masculinitzades que sovint ens allunyen d'aquest sector de la classe treballadora en no ser percebudes com una eina útil per a l'alliberament sexual, afectiu i de gènere. De la mateixa manera, al si de l'organització les militants LGBTI pateixen agressions LGBTI-fòbiques.

1.4. Un sistema-món inestable

Les crisis ecològica, econòmica i social tenen també una implicació directa en la configuració del mapa de les relacions internacionals. Aquest **mapa està marcat indefectiblement per la lluita pel control dels recursos naturals**, una lluita cada vegada més descarnada a causa del context d'emergència climàtica i ecològica.

El mapa polític internacional es configura de manera multipolar on la força econòmica, política i militar dels Estats Units es veu cada vegada més qüestionada per altres potències com la Xina o Rússia, sovint reforçades per potències regionals com l'Iran o Turquia.

Mentrestant, la Unió Europea va perdent pes rellevant degut a la crisi política i econòmica galopant a la que s'enfronten les institucions que la conformen, així com els seus estats membres, tenint cada vegada més dificultats per esdevenir un actor polític, econòmic o militar unitari en els assumptes mundials. Com a conseqüència, la UE acaba apareixent sovint com un agent sense capacitat per posar fre a les intervencions militars dels EUA, i amb molta dificultat per maniobrar en acords comercials o d'inversions, com ha estat el cas del TTIP (encara en procés de negociacions amb EUA) o del CETA (signat després d'unes dificultoses negociacions amb el Canadà).

Els estats i les organitzacions internacionals responen cada vegada més als interessos de les grans corporacions transnacionals, buidant-se cada vegada més de qualsevol vestigi sobirania popular. El paper de les grans corporacions doncs, esdevé cabdal per entendre les polítiques (interiors i exteriors) dels Estats, els quals prioritzen els interessos econòmics de les grans indústries militars i de seguretat, i de les empreses energètiques i de comunicacions que segueixen promovent el brutal espoli dels recursos naturals. L'autoritarisme de mercat - del qual l'Estat espanyol i l'aprovació de l'article 135 de la CE en són un exemple claríssim - assegura que els beneficis multimilionaris i l'estabilitat econòmica de les grans corporacions resti sempre per sobre del benestar i el desenvolupament de la vida.

La doctrina del shock i els discursos de la por han estat les eines principals per falcar aquests interessos en nom de la seguretat, generant així la **greu regressió i violació de drets humans a nivell internacional** sustentada en un marc polític i econòmic de capitalisme racial i patriarcal i que cada cop està més protegida per

sistemes polítics, legals i judicials, així com per les directrius i accions de les institucions supranacionals com l'OTAN, FMI, BM o la mateixa UE.

D'aquesta manera **es va configurant un mapa internacional que vira cap a l'extrema dreta, amb una esquerra política amb importants dificultats de reorganitzar-se i erigir-se amb una proposta alternativa global.** Producte dels dubtes de l'esquerra, l'extrema dreta és la força que aconsegueix rendibilitzar, a través d'una retòrica nacionalista, el descontentament amb la UE, malgrat ser en realitat una fidel aliada als interessos de les grans corporacions.

La UE no és aliena a aquesta dinàmica. Malgrat que històricament la socialdemocràcia havia reivindicat el somni europeu com un instrument de progrés i desenvolupament, des de fa anys la UE no és sinó un instrument de imposició de polítiques de misèria i d'austeritat, camp abonat per una extrema dreta cada vegada més forta dins el Parlament Europeu i la resta d'institucions de la UE. **Portem dècades de polítiques de seguretat que generen la mort de milers de persones als nostres mars, que fomenten la vulneració dels drets democràtics més bàsics, la regressió de drets humans imprescindibles i que donen l'esquena a les necessitats socials i econòmiques més urgents.** En l'actualitat anem cap a una major i més perversa criminalització de la solidaritat i dels intents de salvar vides humanes al mediterrani per assegurar la frontera. La UE sempre està disposada a intervenir, impulsar i garantir els seus interessos geoeconòmics i de les grans corporacions, i naturalitzant la repressió com a instrument per mantenir l'ordre necessari.

Els Països Catalans no s'escapen d'aquesta realitat. La crisi econòmica i democràtica, així com el conflicte pel dret a l'autodeterminació cal llegir-les dins aquest marc i amb aquesta perspectiva, per entendre quines podrien ser les eines útils per a la internacionalització, el marc discursiu a desenvolupar, les propostes concretes a implementar, així com les aliances polítiques i socials per construir a nivell internacional per poder garantir l'exercici al dret a l'autodeterminació.

2. Un canvi de cicle als Països Catalans

2.1 El subjecte polític

Històricament l'esquerra independentista havia assumit -i segueix sent assumida per una gran part d'aquesta- la tesi que l'únic subjecte que pot assumir la construcció nacional dels Països Catalans és el Poble Treballador Català, conformat per la classe treballadora i les classes populars. Un procés d'independència nacional que alhora implicava assolir la independència i el socialisme feminista. Som conscients del grau d'heterogeneïtat existent al sí del nostre poble treballador, tant pel que fa a condicions socials, consciència nacional i consciència de classe. Aquest fet, però, no és un fet aïllat en el conjunt d'estats europeus, tinguin o no un conflicte nacional al seu sí.

Davant d'aquestes dificultats, hem de saber identificar i construir aquells elements comuns que puguin cohesionar una consciència nacional i de classe des d'on poder iniciar la construcció material de la sobirania política i econòmica dels Països Catalans. Aquest procés creiem que passa per l'estratègia de la Unitat Popular. Elaborar un programa social, polític, econòmic i cultural reivindicatiu únic per tota la nació es fa més necessari que mai.

Pel que fa a la reivindicació de sobirania política a la **Catalunya Nord**, les diferents expressions del catalanisme -en un sentit molt ampli- han navegat entre diverses opcions sovint poc articulades. Així, l'independentisme ha intentat un reagrupament a remolc del procés del Principat, a través de la territorial nordcatalana de l'ANC. La seva activitat ha basculat entre la solidaritat amb l'independentisme del Principat -una qüestió que aixeca grans simpaties, transcendint els nuclis militants del catalanisme, fet que cal tenir en compte- i la d'estendre un cert discurs de protesta contra el centralisme francès sense acabar de definir el projecte polític. D'altra banda, els sectors més regionalistes i de dretes, han intentat capitalitzar la protesta per la qüestió de noms de la nova regió i han intentat l'enèsim projecte -després del Bloc Català i de la Convergence de Catalunya Nord- per poder assentar-se mínimament a les institucions.

Enmig de tot aquest panorama hi plana de manera reiterada la idea de constituir un bloc ampli que pugui reclamar un estatus autònom per a Catalunya Nord. És evident que des del punt de vista de l'esquerra independentista, aquesta aposta es contemplaria exclusivament des del punt de vista tàctic, ja que estratègicament creiem evident que l'estat francès no és un espai on es puguin garantir les llibertats nacionals del poble català.

L'Esquerra Independentista ha desplegat en els darrers anys un treball en dues direccions. D'una banda, ha treballat per a rejuvenir i dotar d'amplitud i coherència les propostes i iniciatives del catalanisme. De l'altra, ha iniciat un treball al sí de diversos moviments populars que han permès que el moviment nacional entri en contacte amb diverses lluites(, com per exemple els Gillet Jaunes i el moviment antiracista contra els Centres d'Internament). No obstant això, el grau de mobilització d'aquestes lluites socials és encara molt reduït. Donem tot el suport a aquesta doble estratègia.

A la **Franja de Ponent** tenim la dificultat que les comarques en qüestió no configuren cap unitat geogràfica ni econòmica. La pròpia consciència col·lectiva de pertànyer a la Franja la defineix el fet de ser catalanoparlants dins el marc administratiu d'Aragó. Aquestes comarques pateixen un important procés de despoblament, amb el desplaçament de gran part de la seva població jove a les grans conurbacions dels Països Catalans i també a Saragossa -ciutat amb uns 15.000 catalanoparlants- o altres ciutats de l'àrea aragonesa com Terol, Casp, Alcanyís i Montsó. Aquestes dinàmiques tenen un impacte molt directe sobre l'ús de la llengua. Tot i que ara algunes de les comarques de la Franja siguin de les comarques dels Països Catalans amb més ús social del català, es comencen a detectar fenòmens d'interrupció de la transmissió de la llengua.

A tot això cal sumar-hi l'arrelament d'un fort sentiment anticatalanista en una part de la població. Aquest fenomen, que té a veure amb les xarxes clientelars provincials, l'arrelament del nacionalisme espanyol i un fort conservadorisme, dificulta enormement la normalització del català més enllà de la seva condició de llengua parlada familiarment i, per tant, dificulta l'assentament de la consciència nacional. Caldrà treballar els nexes d'unió amb les altres comarques catalanes més properes per poder arribar a esborrar la frontera administrativa que ens han imposat.

Al **País Valencià** (igual que a **Mallorca**), els projectes polítics que representen els anomenats *governos del canvi*, estan encotillats dins els límits de l'actual règim polític. En tots els casos es contempla l'estat de les autonomies com el marc dins del qual desenvolupar els drets nacionals i socials. En cap cas aquests projectes polítics pretenen trencar amb el marc legal existent per a poder exercir l'autodeterminació o iniciar un procés de conquesta de sobirania, ja que per a qualsevol d'aquests objectius caldria plantejar com a mínim una ruptura amb l'actual règim polític.

La construcció d'alternatives polítiques en clau d'autodeterminació i de recuperació de drets i sobirania topa amb un seguit de dificultats. En primer lloc, el poder d'atracció de quadres que tenen els partits al poder accentua encara més la debilitat orgànica de la CUP i l'esquerra independentista. En segon lloc, està molt estesa la idea que l'únic objectiu assolible ara mateix és el de la conservació de governs progressistes que exerceixin de dic a la tornada del PP.

En aquest sentit, cal alertar que ni molt menys al País Valencià trobem una base social com la que va existir al Principat abans de les frustrades negociacions per una millora en la fiscalitat o en l'estatut. I que per tant, enfront d'aquesta ofensiva i la connivència o la voluntat negociadora, en el millor dels casos, de les forces socialdemòcrates, la lluita per les llibertats polítiques i l'antifeixisme en la seva lògica més àmplia i no només situat en l'acció directa de carrer poden esdevenir elements aglutinadors per articular espais de resistència i contrapoder des dels quals avançar cap a posicions finals de defensa de l'autodeterminació.

Per últim, els dos principals fets polítics que han permès esquerdar l'hegemonia del PP a **Mallorca** ha estat el 15M com a espai i conjunt d'idees que van permetre polititzar moltes persones i sostenir mesos de mobilitzacions principalment al carrer, al marge de les grans idees que fan sortir el poble de Mallorca al carrer com són la llengua i el territori, basades principalment amb reivindicacions sociolaborals i aprofundiment democràtic. I el segon fet, (encara més determinant,) va ser la vaga de docents, com l'expressió més intensa d'una mobilització social i popular a Mallorca, que es confronta directament amb un govern.

Sent aquest un darrer exemple per comprovar que la tensió social i, fins i tot la conflictivitat social, és una bona aliada de la CUP i l'Esquerra Independentista a l'hora de guanyar referencialitat.

2.2 Canvi de cicle als PPCC

Observem **un cert esgotament del cicle de lluites que va esclatar amb l'inici de la crisi econòmica, democràtica i nacional a l'Estat espanyol**, ara fa una dècada aproximadament, i que van contribuir a eixamplar la crisi de Règim. Durant aquests anys, centenars de milers de persones han activat la seva consciència política en clau autodeterminista, antioligàrquica i feminista arreu dels Països Catalans. L'anticapitalisme i el rebuig a la UE han avançat decididament. I al Principat, el moviment popular per l'autodeterminació va aconseguir posar en escac l'Estat espanyol fins al punt de generar una crisi constitucional sense precedents.

En aquest cicle **s'ha reforçat la idea segons la qual l'organització i la mobilització popular són claus per a l'impuls de canvis polítics i socials de profunditat.**

Com a conseqüència d'això, el que havien estat opcions polítiques institucionals minoritàries o directament marginals han acabat determinant, de forma directa o indirecta, el govern de les principals institucions dels Països Catalans. I malgrat això, els objectius que anunciaven i que defensaven no s'han assolit o fins i tot s'han quedat pel camí. Avui, aquelles estratègies que fa uns anys semblaven estar a punt de canviar-ho tot, no semblen estar en condicions de generar canvis significatius a curt termini.

Pel que fa als moviments populars, el **moviment feminista** s'ha articulats i **territorialitzat** arreu dels Països Catalans; el **sindicalisme alternatiu**, que va tenir un paper imprescindible en la gran vaga general de l'**octubre del 2017** al Principat, **malda per créixer**, i ha posat en **problemes als sindicats d'ordre** CCOO i UGT en alguns sectors, però continua sent clarament **minoritari fora de l'administració pública**. El sector de l'**economia social i cooperativa** està en fase d'un cert **assentament** arreu del Principat i d'una **moderada expansió** al conjunt dels Països Catalans. El moviment antifeixista que ha estat capaç d'articular una resposta a peu de carrer al creixement de l'extrema dreta arreu dels Països Catalans, en el cas del País Valencià amb resultats notables. **El moviment ecologista** que està en ple cicle de creixement arreu del territori, alhora que constatem que la sensibilitat i la lluita per la defensa del benestar animal també registren un creixement, i el **moviment per l'habitatge** que està esdevenint a les ciutats un laboratori de sindicalisme assembleari territorialitzat que, seguint el camí obert per les **PAH**, està ubicant al centre del debat la mercantilització de l'habitatge i la lluita contra la massificació turística. Pel que fa a d'altres àmbits de lluites i de moviments populars, s'estan tornant a activar amb **dificultats per articular-se conjuntament**, en part a causa de les estratègies de cooptació de moltes d'aquestes lluites per part dels projectes d'esquerra institucional, i en part per la **dificultat de bastir alternatives** clares de lluita o institucions alternatives de poder popular en àmbits socials, econòmics, o fins i tot polítics.

2.3. Final de cicle: estabilitat del règim amb peus de fang

Els resultats de les eleccions del 28 d'abril i el 26 de maig han dibuixat un escenari en què la tendència política central serà la **recerca de l'estabilitat del règim**, tot i que aquesta no està garantida.

Els resultats de la CUP a les eleccions municipals van ser ambivalents. Per una banda, es va **mantenir** la representació institucional o fins i tot **avançar en bona part del territori**. Per altra banda, els **mals resultats obtinguts en la majoria de grans àrees urbanes** del país, obliguen a impulsar una **reflexió** per poder aprendre tant d'**encerts** com d'**errors**, i entendre què ha passat.

Els factors a analitzar són: la pròpia **activitat municipalista** desplegada per la CUP en aquestes zones i la desigual capacitat per rendibilitzar la feina feta; la influència de les **dinàmiques nacionals** en aquestes eleccions municipals - tant pel paper jugat per la CUP-CC en l'actual legislatura al Parlament de Catalunya com en el debat polític general -; la no participació en les **convocatòries electorals espanyoles i europees**, les dinàmiques polítiques més generals que han **catapultat ERC i PSC** en bona part del país afavorides per una **falsa sensació d'estabilitat** política i econòmica, la por al creixement de l'extrema dreta i la llarga **ressaca post-referèndum**. Així

mateix, la situació repressiva i els casos concrets dels presos, han dificultat que la CUP trobés un lloc des d'on poder fer crítica i anàlisi política sense que fossin llegits com una falta de suport o de sensibilitat envers els presos; així mateix, els partits governamentals han jugat estratègicament la carta de la repressió, també en el camp electoral, per construir un nou relat propi del nou cicle.

Més enllà d'aquesta qüestió, però, les característiques del moment actual en clau d'estabilitat del Règim després del cicle 2015-2017 són les següents:

- **Les elits econòmiques i polítiques estatals i catalanes busquen una reestabilització del règim** a través d'un paper cada vegada més protagonista del PSOE. Aquesta però té peus de fang, i tracta de buscar aliances tant amb la dreta de les nacions perifèriques, com amb l'esquerra espanyola que està en una situació de debilitat després d'un cicle electoral que els hi ha fet perdre vots.
- Al País Valencià i a les illes Balears i Pitiüses la reedició dels governs de coalició entre el PSOE, Podem i les diferents coalicions d'esquerra sobirana (Compromís i Més respectivament) indica el **fracàs de les dretes espanyolistes per recuperar el poder autonòmic i municipal** (excepte en el cas d'Alacant), i la voluntat majoritària de donar continuïtat a uns governs que han fet bandera de la demanda d'un major finançament, i per tant, en certa manera, d'una certa resistència a la recentralització de l'estat espanyol.
- Malgrat tot, la dreta espanyolista, i especialment l'extrema dreta franquista representada per VOX, continuaran sent un factor de **pressió constant en favor de la recentralització de l'estat, de l'impuls de mesures de retallades de drets** socials i civils i, per tant també, d'obstacle real a possibles mesures de distensió en relació al conflicte democràtic entre poble català i l'Estat espanyol, i per tant també, d'obstacle a la reestabilització del Règim.
- **El cicle de l'1 d'Octubre ha visualitzat el caràcter autoritari de la monarquia parlamentària espanyola**, amb un resultat repressiu del cicle autodefinitor a Catalunya amb preses i presos polítics, d'exiliades i exiliats, i el llarguíssim nombre de persones imputades, investigades i multades per l'exercici de drets civils i democràtics fonamentals.
- **Les sentències del judici contra l'1 d'Octubre, que marcaran un abans i un després en la legitimitat de l'estat espanyol a Catalunya** i a bona part dels Països Catalans, i el nou marc polític de gestió de la dissidència, seran un factor d'instabilitat del Règim a curt o a llarg termini; caldrà estar atentes al paper de la Monarquia espanyola en relació a uns hipotètics indults, operació que podria anar orientada a buscar una relegitimació d'aquesta institució als Països Catalans alhora que a imposar renúncies més o menys implícites entorn a la no-repetició d'episodis com el de l'1 d'Octubre.
- Els efectes de l'aplicació de l'article 155 i de la repressió, especialment dels empresonaments de bona part del govern del Principat, ha contribuït al **replegament polític per part de les forces de l'independentisme governamental**. En aquest sentit, el paper del govern ha consistit en una inflamació simbòlica que ha combinat amb la continuïtat de polítiques socials i econòmiques d'anteriors governs d'hegemonia convergent, abandonant fins i tot qualsevol

activitat orientada a portar l'autonomia al límit per evidenciar els costos que suposa seguir dins el marc estatal.

- El final d'un full de ruta cap a la independència que va marcar el cicle anterior, i que per als sectors d'ordre de l'independentisme català estava orientat a forçar una negociació amb l'Estat, ha estat substituït per la **lluita entre JxC i ERC per ocupar la posició hegemònica al bloc independentista** i a l'espai de centre que pretén governar Catalunya.
- Malgrat tot, a Catalunya continua havent-hi un sector molt important de la població que **reiteradament s'expressa en el sentit de no renunciar a la independència ni a l'exercici de l'autodeterminació**, i a favor del llegat de l'1 d'Octubre, malgrat que les forces hegemòniques en el camp independentista han renunciat a reactivar la dinàmica de confrontació envers l'Estat per portar en el plànol efectiu el dret a l'autodeterminació.
- Hi ha una **voluntat molt majoritària favorable a superar el cicle anterior a través de l'avenç en drets civils i polítics** (llibertat per a preses polítiques, retorn de les exiliades, i defensa de l'autodeterminació) i també en favor d'avançar concretament en la millora de drets socials i de les condicions materials de vida.
- A Catalunya, el nivell de **rebuig a la Constitució i a la Monarquia espanyola registren dades que superen el 57% i el 75%** a les enquestes d'opinió pública; a la resta dels Països Catalans també són majoritàries les opinions favorables a una república abans que a la monarquia.
- Malgrat que la defensa de la desobediència civil i institucional, resumida en l'eslògan "Ho tornarem a fer" té una acollida i un suports amplíssims, cada vegada es fa més evident que el camí de la **unilateralitat i la desobediència institucional no és una opció per part de les opcions independentistes governamentals**.

2.4. La CUP-CC i el primer tram de legislatura

La CUP-CC va tenir un paper essencial i decisiu en tots els moments claus del cicle anterior (2012-2017). Malgrat no ser una força governamental, va ser imprescindible per a la celebració de la **consulta del 2014**, per a la **substitució d'Artur Mas** per Carles Puigdemont el gener de 2016, i sobretot per la **substitució del fals full de ruta que Junts per Sí** havia promès i que va portar al **Referèndum d'Autodeterminació de l'1 d'Octubre**. La CUP-CC va ser decisiva també en els moments claus del setembre de 2017, tant en la **concreció d'una estratègia concreta de desobediència civil** que va fer inútil l'estratègia provocadora i violenta de l'Estat espanyol, com en l'**impuls del moviment popular que va plantar cara** a l'Estat, va impedir reculades governamentals i va fer possible l'10.

La CUP es va implicar en l'organització del referèndum amb recursos materials i humans, tot esdevenint un agent clau per garantir que es dugués a terme i que el Govern de la Generalitat no es fes enrere. **Tanmateix, es va anar tancant en si mateixa, perdent perspectiva i deixant de contrarestar el relat de l'independentisme**

màgic que es donava des del Govern. Aquesta estratègia de blindatge sovint va ser necessària, des d'una perspectiva antirepressiva i d'establiment de vies de comunicació segures, per materialitzar el referèndum.

Un cop passat el moment d'excepcionalitat, les dilacions i tripijocs del Govern van desembocar en el que s'ha reconegut clarament durant el judici al procés: **totes les declaracions fetes eren simbòliques, no tenien cap tipus de validesa i no hi havia cap intenció real de fer-les efectives. La CUP no va saber articular una resposta clara i contundent que ho desemmascarés**, fet que no es pot justificar en la conjuntural estratègia de blindatge.

Així, doncs, **no solament vam deixar de ser un agent que pressionava per avançar en la defensa de la sobirania del nostre poble sinó que, per acció o per omissió, vam avalar el relat del Govern**, sense qüestionar públicament cap dels seus passos que diluïen el mandat de l'1-0 i, sobretot, la potencialitat de canvi que va sortir al carrer per denunciar un Estat obertament autoritari, que va quedar més qüestionat que mai durant la vaga general del 3-0.

I així, la CUP va patir un dur resultat a les eleccions del 21D. En el primer tram de la legislatura, i malgrat la debilitat amb què va sortir de les eleccions del 21D, la CUP va tenir un **paper actiu en l'intent (frustrat) d'investir Carles Puigdemont** com el candidat de la principal força independentista sorgida de les eleccions. En el procés de negociacions la CUP va rebutjar entrar a la Mesa del Parlament, va rebutjar un acord de governabilitat, però sí va arribar a un **acord polític per a la investidura** de Carles Puigdemont que no va acabar signant-se per la marxa enrere d'ERC i de JxC.

Tot i això, des del moment en què tant JxC com ERC renunciïn a investir Carles Puigdemont, i després de dos plens d'investidura frustrats, - el primer desconvocat expressament pel President del Parlament, Roger Torrent (ERC), i el segon per l'empresonament del candidat a la presidència del Govern, Jordi Turull (JxC) -, la CUP-CC va facilitar per mitjà de l'abstenció la investidura de Quim Torra (JxC) com a President de la Generalitat.

La **inoperància del nou govern** de JxC i d'ERC en relació als seus compromisos d'avançar cap a la República Catalana i de materialitzar el mandat de l'1 d'Octubre, conjuntament amb les seves polítiques públiques, va anar reafirmant la CUP-CC en una posició d'**oposició** al govern. Va ser així com el Consell Polític de la CUP va aprovar un document, poc concret, en el qual apostava per l'obertura d'un nou **cicle de mobilització popular** aprofitant l'inici del judici contra l'autodeterminació al Tribunal Suprem, i alhora, per un **bloqueig** de l'activitat parlamentària.

La incapacitat d'explicar què havia passat abans, durant i després de l'10, primer per seguretat i després per no tenir una lectura pròpia dels fets, tant a la pròpia militància com al conjunt de la població, **ens introduïa, de facto, a les dinàmiques de polítiques de despatxos i falta de transparència** que havien estat, durant la primera legislatura i bona part de la segona, un tret característic de la organització.

Tenint en compte els diferents elements, i en la mesura que el govern ha jugat estratègicament la carta de la repressió, la CUP-CC ha quedat amb el **pas canviat** primer per la insistència en el discurs del cicle anterior - de coherència amb els com-

promisos del 21D d'implementar la República - i després per la manca de capacitat de fer arribar els canvis de lectura i de discurs en relació al nou moment polític.

Avui, acabat el cicle electoral que ha comptat amb eleccions espanyoles, eleccions europees i eleccions municipals, i vist per sentència el judici al Tribunal Suprem, és moment de fer un primer **balanç** d'aquesta opció tàctica.

Així, malgrat el **treball rigorós** desenvolupat pel Grup Parlamentari de la CUP-CC, l'impacte polític i social de la tasca desenvolupada pel conjunt de l'organització no pot ser qualificat de positiu. La CUP ha vist agreujada una certa **debilitat estructural** posterior a l'1 d'Octubre per diversos factors:

- Malgrat el discurs i la pràctica parlamentària d'oposició frontal, la CUP-CC ha patit d'una **subordinació de facto a l'independentisme governamental per falta de full de ruta alternatiu** després de l'1-0.
- Un agreujament de la subordinació tàcita a aquest independentisme governamental pel fet de **permetre per omissió la investidura de Torra sense cap contrapartida**.
- La tàctica de **bloqueig ha tingut un impacte mínim i no ha donat fruits concrets**, a banda de refermar l'aïllament parlamentari de la CUP i de contribuir a un discurs de menysvaloració de la institució parlamentària.
- El **silenciament polític i mediàtic** derivat de la no-participació de la CUP a les eleccions espanyoles (i agreujat per la participació de Front Republicà) ni a les eleccions europees.
- La **constant renovació de lideratges mediàtics al Parlament**, en tots els casos amb legislatures inferiors als quatre anys, i entenent la institució com un àmbit més de la lluita global. I també en tots els casos, de diputats i diputades amb una alta valoració per part del electorat.

Tot i això, també hi ha alguns elements positius a tenir en compte respecte l'activitat desplegada al Parlament i més enllà:

- El paper clau, malgrat que invisibilitzat, en l'**impuls del cicle de mobilitzacions corresponent a l'inici del judici contra l'autodeterminació**: sense el paper dinamitzador i impulsor de la CUP, en un treball unitari discret i eficient (amb l'esquerra independentista, amb Òmnium i ANC, amb ERC i JxC, i amb els sindicats convocants de la vaga del 21F, la I-CSC i la USTEC, així com també amb altres sindicats que d'alguna manera o altra van participar a les mobilitzacions arreu del territori, com la CGT, la COS o la IAC), aquelles mobilitzacions no haguessin ni tan sols començat.
- El treball territorialitzat, tot i que volgudament diluït en els comitès de vaga, de les **dones militants de la CUP i de l'esquerra independentista a les vagues del 8M** i el desplegament de portaveus i recursos al servei de la mobilització.
- La visualització de la CUP-CC com l'**única oposició del govern des d'una perspectiva independentista i d'esquerres**.
- La visualització de la CUP-CC com a **eina útil per a alguns sectors mobilitzats a l'hora de denunciar algunes polítiques socials** del govern (ex. Llei "Aragonés" de contractes de serveis).

II. No renunciem a res, ho volem tot

El final del cicle del 15M i l'1 d'Octubre certificat amb els resultats de les eleccions del 28A i del 26M no està donant pas, de moment, a cap nou horitzó de canvi. Més enllà del moviment feminista que ha aconseguit ser visible als carrers i aconseguir algunes victòries, i d'un moviment per fer front a l'emergència climàtica que encara no ha aterrat com a tal amb contundència als Països Catalans malgrat les nombroses experiències del moviment ecologista local, la realitat és que ni el moviment popular per l'autodeterminació i la independència, ni els moviments antiausteritat no han estat capaços de formular una proposta política, ni un full de ruta, per fer possibles els canvis que defensa, i malgrat tot, les condicions per una ruptura democràtica es poden construir des d'ara, a través de pràctiques desobedients i de ruptura democràtica, perquè ara comptem amb l'experiència.

La CUP i el conjunt de l'esquerra independentista tenim una **responsabilitat important en aquest sentit**. Hem intentat formular propostes de país i propostes de mobilització, però des de l'1 d'Octubre, potser hem estat més un agent crític - disposat a la mobilització i a la solidaritat, això sí - que no pas un agent prou propositiu.

Les experiències dels darrers anys ofereixen un terreny singular i fèrtil per a l'aprenentatge: han passat moltes coses, molts esdeveniments polítics de gran transcendència i de llarg abast; **la unitat popular i l'esquerra independentista hi hem tingut un paper clau**, participant en governs municipals a ciutats i pobles on viu una part importantíssima del país, i sent claus en moltes decisions que han afectat tot el nostre poble i que han tingut un impacte internacional, començant pel paper clau de l'esquerra independentista en la gran victòria popular consumada l'1 i 3 d'Octubre de 2017, però que tingué el seu punt d'inici amb les mobilitzacions d'aquell mes de setembre denunciant l'ocupació i la repressió policial, i resistint contra el setge a la seu de la CUP del 20 de setembre.

Assimilar tot aquest capital polític, amb molts encerts, però també amb alguns errors, requereix de debats d'un abast i una profunditat importants, i probablement s'allargaran durant mesos.

Els debats d'aquesta Assemblea Nacional pretenen ser un pas en aquesta direcció. Sense deixar de ser crítiques, volem aportar el nostre gra de sorra per **sortir d'aquesta situació de bloqueig** - un bloqueig antidemocràtic, un bloqueig repressiu, i un bloqueig empobridor - en la qual ens trobem. Considerem la nostra Assemblea Nacional **un punt de partida, no d'arribada**: volem impulsar un **debat de moviment**, amb l'esquerra independentista i el conjunt d'organitzacions, moviments, col·lectius i persones que es referencien amb el projecte de la unitat popular, però **també de país**, amb el moviment popular per l'autodeterminació, les organitzacions d'esquerres i partidàries de la democràcia, i també tot el teixit associatiu i popular del nostre poble.

Aquest debat de moviment, que es desenvoluparà de forma territorialitzada, i que haurà de desenvolupar-se necessàriament en el marc d'un espai ampli i que compti amb el màxim de complicitats possibles, i on hi podran participar, més enllà de l'esquerra independentista tots aquells col·lectius, persones i organitzacions del territori que se sentin interpel·lades en l'articulació de la unitat popular, es desen-

voluparà un treball específic per posar les bases d'un procés de refundació de la CUP. Aquest procés de debat inclourà els nivells polític, organitzatiu, d'aliances i de relat propi i extern, si s'escau, amb l'objectiu de donar resposta a una estratègia a llarg termini el més compartida possible amb tots els actors interpel·lats.

Abans, però, és ja urgent formular una proposta d'intervenció política de cara als reptes immediats que tenim com a poble, i la CUP, la unitat popular i l'esquerra independentista, volem seguir-hi jugant un paper fonamental.

Aquest és el nostre compromís.

1. Rearmar-nos per tornar-hi

Avui l'exercici de l'autodeterminació i el final de les polítiques d'austeritat, i la conseqüent construcció d'una república independent sobirana als Països Catalans capaç d'organitzar les seves institucions i la seva economia, així com els seus recursos naturals i econòmics, al servei de la vida, al servei dels interessos de la gran majoria, i per tant, a través d'un sistema de democràcia plena, són un objectiu més llunyà del que semblava ara fa uns mesos.

Constatar-ho no ha de significar renunciar als objectius d'independència i de construcció d'una societat justa, sinó que ben al contrari, per la CUP significa refermar-nos en aquests objectius, i preguntar-nos sobre les condicions que els han de fer possible, i sobre què cal fer per possibilitar-les.

1.1. Un projecte que és més necessari que mai

Avui, davant la devastadora amenaça ecològica, davant la desigualtat i la injustícia del capitalisme racial i patriarcal, davant la negació per part dels estats espanyol i francès del dret a l'autodeterminació i, per tant, del dret a construir un futur en llibertat i en democràcia, és més necessària que mai una **proposta en clau independentista, socialista, antiracista, feminista i ecologista** per als Països Catalans:

- **Una proposta en defensa de la independència dels Països Catalans com a instrument de canvi**, com a única possibilitat de realització d'un projecte democràtic, republicà, capaç de revertir la crisi ecològica i climàtica i al servei de les classes populars dels Països Catalans.
- **Una proposta d'articulació dels Països Catalans com un projecte de present i de futur**, rebutjant tant els projectes de construcció nacional basades en imposicions externes com els que es basin en plantejaments economicistes de territoris rics que es volen separar d'altres de més pobres; vindiquem els Països Catalans com una realitat plural i oberta a totes les aportacions humanes i culturals, des d'una perspectiva internacionalista; una realitat autocrítica amb el seu passat colonial i imperial, i disposada a la construcció d'una comunitat humana global fonamentada en la pau i en la solidaritat.
- **Una proposta per la creació d'una societat socialista, feminista, inclusiva i lliure de tota discriminació**; una societat, per tant, que superi el capitalisme i el patriarcat, plenament democràtica, sense classes socials, sense relacions

de dominació que sotmetin les persones per raons de classe, d'origen, de gènere, per raó d'orientació sexual d'ideologia o per qualsevol altre motiu.

- **Una proposta per l'impuls d'una societat ecològica**, i per consegüent també, en favor de la defensa dels animals, **fonamentada en la sobirania alimentària i energètica**, i que per tant es faci càrrec de l'emergència climàtica mundial, i actuant amb responsabilitat, superi el mode de producció i de consum vigents, posant-los al servei de la vida i no a la inversa.

Als Països Catalans són moltes les organitzacions, els moviments populars, les associacions i els col·lectius que, des de diferents perspectives, en diferents àmbits locals, territorials i/o nacionals, comparteixen aquestes inquietuds i aquests punts de vista. La CUP, conjuntament amb totes les organitzacions polítiques de l'àmbit de l'esquerra independentista, de l'esquerra anticapitalista, i el sobiranisme d'esquerres, treballa per bastir una alternativa política que es comprometi amb la realització de tots aquests objectius estratègics.

1.2. Objectius estratègics per al proper cicle

Ni la CUP ni l'esquerra independentista no estem avui en condicions de materialitzar aquest projecte polític. Després d'un darrer cicle de gran acceleració política i social, hem de re-situat-nos i posar-nos objectius ambiciosos a mig i llarg termini, per poder estar en condicions d'impulsar els grans canvis que defensem més d'hora que tard.

Després d'un procés de **creixement polític, organitzatiu i electoral ininterromput** des de 1999, passant des de pocs centenars de vots i un grapat de regidores a assolir, sota les sigles de la CUP, més de 200.000 vots i quasi 400 regidores el 2015, amb una desena d'alcaldis i la participació en més d'una vintena d'equips de govern en pobles i ciutats de diverses mides, i entorns rurals i metropolitans, la CUP ha patit, per primera vegada en dues dècades, el **primer retrocés electoral i institucional**.

I malgrat tot, el balanç de tots aquests anys és clarament positiu.

Ara toca **fixar objectius per al proper cicle** per situar de nou la CUP i el conjunt de l'esquerra independentista com un **agent polític clau** en les transformacions que necessiten el nostre país, el sud d'Europa i el Nord de la Mediterrània.

Cal que ens preparem per impulsar, conjuntament amb altres actors del país i d'arreu, **un nou embat per conquerir drets polítics, econòmics, socials i culturals que ens permetin el ple accés a la sobirania** juntament amb els altres pobles del nostre entorn europeu i mediterrani.

Perquè si avui no es pot mantenir la ficció que la ruptura és imminent, sí cal promoure, des d'ara mateix, la idea que la ruptura democràtica i la construcció de sobiranes són alhora el camí i l'horitzó. Per això, cal que davant els discursos i les propostes que insten a la distensió, a les renúncies i a deixar la política a les mans de les institucions, cal construir des de la pràctica i des d'ara mateix les condicions per fer possible el projecte d'alliberament que defensem partint de la desobediència civil com a eina per assolir la ruptura democràtica, defensant que el futur ha de tornar a estar en mans de la gent i que aquest no passa per seguir venent el país a través d'externalitzacions i privatitzacions.

Per això la CUP com a eina de l'esquerra independentista i del conjunt de la unitat popular, ha de treballar des d'ara per:

- **Superar els plantejaments que confien l'assoliment de conquestes nacionals i socials a la intervenció de tercers actors en el marc dels actuals marcs jurídics i polítics** nacionals, estatals i/o internacionals, sense escenaris de conflicte polític a diversos nivells en un marc d'acumulació de forces.
- **Esdevenir un actor clau - tant a nivell nacional, com a nivell internacional - en l'impuls de grans processos transformadors**, que articulïn processos de mobilització i d'autoorganització popular, la intervenció des de les administracions locals, territorials i internacionals, i la implicació de tot tipus d'organitzacions socials, econòmiques i culturals.
- **Desenvolupar una capacitat autònoma de mobilització arreu del territori**, de manera que la CUP i l'esquerra independentista siguin capaces d'impulsar processos d'autoorganització i mobilització popular on el poble en lluita sigui el protagonista principal quan sigui necessari, o de reforçar els ja existents.
- **Capacitat d'assumir responsabilitats institucionals allà on calgui**, sense perdre l'autonomia política i social imprescindible perquè no sigui la institució qui coopti la potencialitat transformadora en benefici de la seva estabilitat, sinó al contrari, perquè de l'activitat governamental en pugui derivar una major capacitat organitzadora i mobilitzadora del poble.
- **Arrelament i consolidació de la CUP i el conjunt del moviment a tot el país**, amb l'objectiu d'esdevenir un dels seus agents cohesionadors, amb implantació tant en grans àrees urbanes i metropolitanes, com en les zones menys poblades del mateix, contrarrestant els intents de dividir la societat catalana per motius d'origen o identitat nacional. En aquest sentit, és prioritari treballar per esdevenir un referent polític i de lluita per les persones i col·lectius més precaris i vulnerabilitzats en termes de classe, així com en termes d'origen i context cultural – persones sense papers, poble gitano, etc– per tal de poder esdevenir una aliança política. Per altra banda, moltes de les persones que viuen a casa nostra no tenen reconeguts els drets civils i polítics perquè la Llei d'estrangeria els hi nega, i cal que treballem per a reconèixer-los com a subjectes polítics, aliar-nos amb els seus marcs de lluita i treball, per a construir objectius estratègics comuns.
- **Arrelament i consolidació del conjunt del moviment en els espais de lluita i de participació de la classe treballadora a tot el país**, ja sigui a través de sindicats de classe o d'organitzacions polítiques i socials autònomes; cal treballar conjuntament amb aquestes organitzacions, articular programes i agendes de treball conjuntes, promoure el seu creixement i la seva capacitat de mobilització i d'organització de la classe treballadora. L'aposta estratègica d'enfortir i fer créixer els sindicats és vital per posar en primer pla la reivindicació dels drets laborals robats i molts que encara resten pendents de conquerir, per tal de vertebrar un teixit social més fort i poder créixer com a moviment al conjunt dels PPCC.

- **Consolidació del projecte municipalista de la CUP i de l'esquerra independentista arreu dels Països Catalans**, treballant per articular un programa de transformació poble a poble amb una perspectiva nacional; ens proposem augmentar significativament les actuals assemblees locals i el número de militants en els propers 8 anys, prestant especial atenció a les àrees metropolitanes, les Terres de l'Ebre, la Franja, Catalunya Nord, el País Valencià i Mallorca. A Mallorca, treballat colze a colze amb l'Esquerra Independentista de Mallorca i les candidatures del municipalisme alternatiu de l'illa, per l'articulació d'una alternativa política en clau independentista, ecologista i d'esquerres. Al País Valencià amb l'objectiu d'enfortir les candidatures d'unitat popular que ja existeixen al mateix temps que potenciar-ne de noves treballant en col·laboració amb l'Esquerra Independentista de cada ciutat o territorial. Finalment, treballarem per reforçar la implicació de tota l'organització en les organitzacions de l'esquerra independentista i en tot tipus de col·lectius, plataformes i lluites polítiques, socials i culturals arreu del territori, i impulsar la creació de casals i ateneus populars fins a doblar els actuals.
- Davant la constatació de les noves formes de fer política de les franges més joves de la població catalana, **apostarem per buscar noves formes de participació i de "simpatitzant" que puguin explorar els canals que les noves tecnologies ens ofereixen**. En cap cas, això significarà el canvi de la figura ni la centralitat de la militància, però sí que hem d'explorar propostes de participació via "projectes" i via electrònica. L'objectiu de créixer en militants passa inevitablement per afiançar també una segona corona de suport al projecte de la Unitat Popular.
- **Difusió, arrelament i extensió del projecte de sobirania arreu dels Països Catalans**, a través de la creació d'una Escola de Formació que permeti la consolidació d'experiències en els àmbits de la mobilització i l'organització popular, el canvi polític i institucional, les alternatives econòmiques i culturals, i l'articulació en definitiva de grans processos de transformació social i alliberament nacional.
- Desenvolupar un discurs clar, pràctic, fàcilment assimilable i amb voluntat clara d'incidir en les condicions materials de vida des del primer instant que es verbalitza.
- Un exercici de compromís militant amb la formació teòrica per, no només saber analitzar i comprendre la realitat, sinó també conèixer propostes exitoses ja desenvolupades en diferents territoris i moments històrics sobre els diversos àmbits clau de lluita.
- Referencialitzar-nos com a organització popular que defensa i participa de manera activa en la lluita contra el feixisme i el racisme de manera frontal, des del carrer i la perspectiva de classe.

2. Dibuixant nous escenaris per exercir l'autodeterminació

2.1. Una proposta política per esbotzar les vestidures del 78

Com sempre, la CUP roman compromesa en l'impuls d'una **proposta política que tingui com a marc central l'exercici concret del dret a l'autodeterminació i a la sobirania**, no només en la forma concreta de la consecució de la **independència nacional**, sinó en la seva materialització en tots els àmbits per a canviar la lògica de l'acumulació de capital per la lògica de la vida: des de l'**econòmica** fins a la **residencial**, passant per la **cultural, alimentària, l'energètica**, la tecnològica o la **sanitària**.

Som conscients que, en última instància, aquest plantejament xoca frontalment amb els marcs establerts per la República Francesa i el Regne d'Espanya, els quals limiten, quan no neguen directament, el dret del poble català d'exercir la plena sobirania.

Per això **defensem l'autotutela de drets**, entesa com la defensa de qualsevol col·lectiu de fer valer els seus drets davant qualsevol entitat que pretengui negar-lo. Defensem per tant també la **desobediència civil**, com a eina d'autodefensa dels pobles davant les lleis i els poders injustos.

En el cas de l'Estat espanyol, un exemple molt evident és l'**article 135 de la seva constitució**, que prioritza el pagament del deute al pagament del serveis públics. Però també podem referir-nos al **control del sostre de dèficit, deute i despesa** que s'imposa als ajuntaments; a l'establiment de tipus impositius que afavoreixen a les classes més benestants; a la impossibilitat de legislar en matèria laboral des de cap Parlament autonòmic, ni tampoc en matèria de fronteres i seguretat, o d'habitatge si es plantegen reformes estructurals; a les més de 60 lleis tombades pel TC la passada legislatura; o a la manca de control de les principals entitats bancàries de l'Estat com es va evidenciar al rescat bancari de Bankia.

Avui dia, i en major mesura **després de l'aplicació de l'article 155, la Generalitat i el Parlament de Catalunya tenen molt poca sobirania**. Aquesta està repartida entre les institucions de l'Estat i, en el cas de la majoria de polítiques econòmiques, de la Unió Europea. Els marges polítics que aquestes dues institucions deixen són molt minsos en relació a la redistribució de la riquesa, ja que estan articulats en base a la defensa del dret a la propietat privada i a l'economia de mercat.

I malgrat tot, tenim un país trencat per la crisi, i **són urgents les solucions a problemes enquistats com l'accés a l'habitatge, l'atur, la precarietat i la pobresa**, així com la inversió de la lògica de reducció despesa pública en favor de serveis cada cop més privatitzats.

És per això que partim de la victòria popular de l'1 d'octubre per afirmar que és possible, aquí i ara mateix, tensor els límits del Règim del 78 i la UE des de totes les vessants possibles, amb l'objectiu de generar, a través d'un procés d'acumulació de forces, les condicions per una ruptura democràtica amb l'Estat espanyol i la Unió Europea. Ens proposem generar les pràctiques per qüestionar en primer lloc la legitimitat d'aquestes institucions per negar drets, impulsar una acció institucional orientada a recuperar sobirania - tot revertint privatitzacions i portant fins els límits competencials del Parlament, els ajuntaments i la Generalitat -, per mitjà de la desobediència civil (i institucional) organitzades quan faci falta, assumint la lògica i

els aprenentatges de l'1 d'octubre en la que la institució i la ciutadania organitzada varen superar els límits marcats per l'Estat possibilitant l'exercici concret de drets.

No podem sinó **constatar per enèsima vegada que l'exercici de l'autodeterminació nacional no vindrà donat per un pacte amb l'Estat**, ja que la possibilitat d'un referèndum ha estat rebutjada per activa i per passiva pel nou govern de Pedro Sánchez i per tots els que l'han precedit, ni tampoc vindrà d'una proposta de la UE que continua sent un instrument al servei de les multinacionals i dels estats membres.

En aquest context, un **referèndum d'autodeterminació** validat per la comunitat internacional i l'estat només podria ser conseqüència d'una solució impulsada a nivell internacional després d'un **col·lapse de l'Estat i del Règim**, producte d'una enorme acumulació de forces polítiques i socials a nivell nacional, estatal i internacional. De la mateixa manera, les institucions sorgides de la Transició només permetrien la celebració d'un referèndum d'autodeterminació en un context de col·lapse i per **obligació internacional**, en cap cas com a conseqüència de la incorporació del **dret col·lectiu** de l'autodeterminació a la cartera de drets permesos.

Pel que fa a la proposta d'impulsar un **nou referèndum unilateral d'autodeterminació**, i malgrat ser una opció que **no descartem d'avant**, considerem que les condicions per a la seva celebració haurien de ser, d'una banda, l'impuls d'una **acció prèvia i paral·lela** a nivell nacional i internacional per tal de recollir el màxim de **suports i complicitats** en la seva celebració, així com una **campanya de pressió** impulsada des de la comunitat **internacional** perquè l'**Estat espanyol** n'accepti la seva celebració i els seus resultats; l'existència d'un **ampli consens social** en el seu favor; i l'existència d'un **govern** i d'una **administració** de la Generalitat **absolutament compromeses** amb el seu impuls, la seva preparació, la seva realització, i les seves conseqüències. Els esdeveniments posteriors a l'1 d'Octubre demostren que **avui no es compleixen aquestes condicions**. Malgrat tot, els fets anteriors a l'1 d'Octubre i el mateix 1 d'Octubre també demostren que és possible generar aquestes condicions a través de la pràctica política concreta; la determinació de la CUP és generar des d'ara aquestes condicions.

2.2. Per una aliança confederal de pobles per la democràcia i contra l'austeritat

Avui la **Unió Europea és la institució responsable de les polítiques d'austeritat** que aguditzen l'empobriment i reforcen el capitalisme patriarcal, de la necropolítica migratòria, i de directives que van en contra de la defensa dels serveis públics per mitjà del control del deute, el dèficit i la despesa de les institucions locals i autonòmiques. També ha estat responsable, per acció o per omissió, d'un paper de **negació de drets col·lectius** en relació al procés d'autodeterminació a Catalunya.

El problema de la **sobirania catalana** no és un problema merament local que s'explica per la construcció fallida des del punt de vista democràtic de l'Estat espanyol. És un **problema global**, i més concretament europeu, que connecta amb la lluita per la sobirania i la democràcia de tots els **pobles sotmesos a la Unió Europea i el Banc Central Europeu**.

És per això que el procés d'autodeterminació dels Països Catalans està lligat d'alguna manera a les condicions de desenvolupament de la Unió Europea. És im-

prescindible que aquest procés d'alliberament i d'autodeterminació articuli **aliances** a nivell polític i econòmic per tal de construir alternatives en clau de sobirania: sense una **alternativa internacional** que **qüestionï la Unió Europea** en clau política i econòmica, el **procés d'autodeterminació** del poble català està condemnat al fracàs.

El moviment d'alliberament nacional i social dels Països Catalans ha de seguir treballant, més intensament si cal, tant a nivell del conjunt dels pobles de l'Estat espanyol com més enllà, pel reconeixement del dret a l'autodeterminació i per a **la construcció d'aliances en favor del seu exercici concret**; però en qualsevol cas, ha d'orientar aquest treball més a la **sensibilització i la corresponsabilització** de la comunitat internacional, més que no en convèncer l'Estat espanyol.

El **canvi d'interlocutor de l'Estat a la comunitat internacional** és una condició sine qua non per a poder continuar parlant de mecanismes com el referèndum o el reconeixement del dret a l'autodeterminació dels pobles. Des del govern de l'Estat i les principals instàncies jurídiques que sostenen el Règim, el dret a l'autodeterminació és llegit com un factor de risc enlloc de tractar-se com un dret col·lectiu fonamental, i per això és important obrir línies de fuga internacionals que ens permetin tenir interlocutors que entenguin l'autodeterminació com un dret col·lectiu i com un factor de prevenció i resolució de conflictes que ha sigut protagonista de grans canvis estructurals i geopolítics arreu del món.

Finalment pensem el procés d'autodeterminació com la millor contribució a la democratització d'Europa, una Europa dels pobles que pugui contraposar-se al projecte de la UE, ja que actualment només l'extrema dreta planteja escenaris i projectes alternatius al sistema vigent. És més necessari que mai bastir una alternativa democràtica per Europa que ni estigui enfocada a salvar una UE que centra la seva política en l'acumulació de capital, el control de fronteres i l'administració de deute; ni dibuixi un projecte alternatiu que sigui sostingut només per alguns actors.

Cal continuar treballant en una aliança confederal de pobles per la democràcia i contra l'austeritat a Europa i la Mediterrània, que defensi els serveis públics, que s'oposi a les polítiques d'austeritat i a l'autoritarisme de mercat, que tingui una gestió pública de la banca, que acabi amb els paradisos fiscals i amb les centrals nuclears, que canviï radicalment la política migratòria, que treballi per la reapropiació dels béns comuns transformant la lògica d'acumulació per la de la vida, que estigui per la promoció de processos constituents i que defensi la pau i la solidaritat entre els pobles, com a alternativa a l'Europa i la Mediterrània del capital i la guerra, i construint una internacional del clima que articuli un front comú amb les organitzacions revolucionàries internacionals per avançar en la resposta a l'emergència climàtica i ecològica consolidant les bases d'una revolució ecològica i energètica que garanteixi el benestar actual i futur de les classes populars.

Per això el treball internacional de la CUP i de l'esquerra independentista ha d'anar orientat a:

- Consolidar la definició de la CUP com una organització que integra les dimensions municipalista i internacionalista com indestriables i que fomenta el treball conjunt amb les esquerres anticapitalistes d'arreu del món.

- La **internacionalització del conflicte amb els Estats espanyol i francès en clau de conflicte democràtic, i en clau de construcció d'una alternativa política i econòmica** a les polítiques d'austeritat i del deute.

Malgrat aquest sigui l'objectiu estratègic de la CUP i l'esquerra independentista, no podem amagar que arran de les imatges del referèndum del 1-0, la major part d'Estats i ciutadans, situen el conflicte català en la circumscripció de la comunitat autònoma de Catalunya. Aquells fets, generaren una estesa percepció, que pot corroborar-se àmpliament a partir de l'hemeroteca, que l'Estat espanyol desplegava un inèdit desplegament policial repressiu per intentar evitar que la ciutadania de Catalunya votés. Les imatges de la violència policial van escapar a qualsevol intent de l'Estat per evitar-les. A partir d'aquest moment, i un cop passada la vaga del 3-0, van prenent cos altres esdeveniments, com la declaració fallida del 10-0, però sobretot la declaració unilateral del dia 27-0 i el posterior establiment a l'exili de bona part del Govern i l'empresonament de la resta i, prèviament, dels portaveus d'Òmnium i l'ANC.

Més enllà de tots els esdeveniments ocorreguts, el cert és que en l'actualitat, el qüestionament de l'actuació policial i el debat sobre la dignitat d'uns ciutadans que defensen el dret a votar, va cedint pas a un discurs, relativament hegemònic, d'oblit de la dinàmica repressiva i criminalitzadora i que gira ara al voltant dels límits de l'Estat democràtic i de dret davant aspiracions que poden ser legítimes, però absents de cobertura legal. Així, es pot comprovar, que sense massa excepcions, les cancelleries internacionals fan costat a l'Estat espanyol en la seva defensa de la Constitució Espanyola com a norma suprema, malgrat es ceneixi exclusivament a una defensa acrítica de la unitat d'Espanya. Aquest posicionament, especialment en el si de la UE, deriva d'altres elements contextuais i conjunturals –“estabilitat” al sud d'Europa matxucat per l'austeritat, la pròpia natura –i crisi- de la UE com a club d'estats o l'auge dels populismes identitaris d'extrema dreta que es repleguen en l'estat-nació decimonònic, entre d'altres- així com de la contra internacionalització que l'arsenal diplomàtic de l'Estat espanyol ha intensificat des d'octubre de 2017, que situa propagandísticament el conflicte en una qüestió merament interna, desplaçant ara una qüestió interna a l'Estat –el conflicte polític amb Catalunya- a un conflicte intern de la societat catalana.

- Aquest fet ens porta a situar-nos, més enllà de les nostres aliances polítiques, en la necessitat de contribuir a generar un posicionament polític compartit per part de tots els actors, civils, polítics i institucionals, que defensen el dret a l'autodeterminació i una solució política al conflicte. L'experiència d'aquests mesos en l'arena internacional ens recomana molta més capacitat i habilitat a l'hora de polir i construir el discurs, els posicionaments i les reivindicacions que han d'acompanyar la demanda de posicionaments polítics favorables a la causa autodeterminista;
- Cal situar com aliats aquells òrgans i institucions que no es posicionaran a favor de la independència, però que ho poden fer a favor del respecte dels drets civils i polítics i en contra de la deriva repressiva i autoritària. És en aquest àmbit on, doblement, hi ha més recepció solidària i on hi ha més incomoditat i dificultats per part de l'Estat espanyol.

- El treball per a la denúncia de la repressió, dels empresonaments i de la judicialització del conflicte, ha de poder ser impulsat i coordinat des d'espais amb voluntat d'impulsar litigacions estratègiques, escenaris solidaris i denúncies de l'excepcionalitat que vivim.
- Cal poder treballar de forma intensa en la demostració que malgrat l'Estat espanyol sigui un estat de dret, aquest està fent abús des seus poders i obre forats negres en nom de la raó d'Estat, amb finalitats ideològiques i amb un recurs a les lògiques roïnes de l'excepció, tot emmarcant-les en una deriva i tendència global que també recorren altres llocs del món, substituint parlaments amb tribunals i debats democràtics amb sentències. En aquest sentit, cal activar una dinàmica de denúncia permanent a partir de la documentació sistemàtica de tots i cadascun dels casos de vulneracions de drets fonamentals.
- La única possibilitat existent de forçar posicionaments externs i rellevants favorables a una resolució política del conflicte és la d'internacionalitzar el conflicte. Malgrat això, no podem entendre aquesta premissa com el fet d'apostar per accions en d'altres països amb ressò als mitjans de matriu catalana; es tracta de tenir la capacitat de convertir la causa catalana en una causa per la democratització de la governança multinivell, en paràmetres d'aprofundiment democràtic, transformació social i recuperació de sobirania.
- A banda de participar en els espais ja existents, és oportú apostar per un pla externalitzador que ubique una resolució democràtica com únic horitzó possible. Aquest pla, que ha de contenir estratègies d'intervenció a molts nivells, haurà de centrar-se en una lògica de solució política no violenta, política, negociada i democràtica. Es tracta de combinar el treball polític en l'àmbit de les aliances pròpies amb un pla concertat amb d'altres actors i institucions. La ofensiva diplomàtica, en tota regla, de l'Estat espanyol, que ha viscut una de les seves pitjors crisis reputacionals, ha desembocat amb fortes pressions i limitacions per a poder generar complicitats i suports i necessita poder prioritzar el front internacional de forma clara, perseverant i sovint discreta.

Es tracta, en definitiva, d'aprofitar el potencial de la legitimitat democràtica de les nostres reivindicacions per a poder convertir un problema que pretén ser reclòs en les costures jurídiques internes, en un problema europeu en el sí de la UE i de les seves institucions.

- La internacionalització del conflicte en clau de **lluita per la democràcia els drets civils i polítics**, refusant qualsevol lectura del conflicte basada en qüestions identitàries.
- Un treball de construcció d'**aliances polítiques i socials que prioritzin la recerca de compromisos** amb organitzacions favorables a la lluita per la sobirania, la democràcia, i un model econòmic i social alternatiu al del neoliberalisme, dins i fora de la Unió Europea.
- La construcció d'**un mapa internacional d'organitzacions i estats favorables a l'exercici dels drets** civils, polítics, democràtics i econòmics dels pobles.

- El **reconeixement del dret a l'autodeterminació i del seu exercici concret per part dels Països Catalans**, incloent el dret a formar un estat en forma de república, com a dret fonamental, i com a mecanisme de prevenció i resolució de conflictes.
- A partir de la tasca que ha estat fent l'àrea estratègica i, més concretament, la d'internacional, **desenvolupar una proposta de coordinació europea de lluita que pugui aprofitar algun esdeveniment Europeu a l'Estat espanyol o Francès per proposar un congrés o convenció amb una estratègia política compartida de lluita**. Aquesta proposta ha de servir de treball, de cooperació i de lluites contra les polítiques autoritàries i pot esdevenir un espai des d'on, si els fruits són bons, ens puguem plantejar altres maneres d'intervenir a nivell Europeu, també en l'àmbit institucional. I, sobretot, **ha de servir per fer virar el conegut com a "l'euroescepticisme" cap a l'esquerra transformadora**. A nivell de previsió i oportunitat política per estructurar aquesta proposta cal valorar que la presidència de la UE, i per tant, l'espai on hi haurà trobades i reunions d'aquest organisme, recaurà en els següents Estats els períodes següents (només s'han escollit els que tenen o proximitat geogràfica o complexitats polítiques evidents): Alemanya (juny-desembre 2020), Portugal (gener-juny 2021), França (gener-juny 2022) i Espanya (juliol-desembre 2023).

2.3. El municipalisme, una eina per construir sobirania i exercir l'autodeterminació

L'estratègia d'autodeterminació en tots els àmbits necessita d'una **dimensió municipalista** per a poder desplegar-se amb profunditat. Fins ara les experiències municipalistes de la CUP han treballat en la lògica de la **confluència** amb múltiples **lluites socials**, entenent el municipalisme des d'una vessant popular i de **construcció de moviments, xarxes cooperatives, ateneus i casals**; posant la feina institucional al servei de les demandes i necessitats d'aquesta dialèctica.

El municipalisme popular de la CUP entén les institucions com a espais de **conquesta política** però amb limitacions evidents derivades de la lògica recentralitzadora de la UE i l'estat. Per això, entén com a imprescindible la construcció d'**institucionalitat alternativa** i del comú que funcioni des de lògiques de **poder distribuït**, però també assumeix la necessitat de funcionar des de la dialèctica **poder-contrapoder** amb els moviments populars organitzats per a fer efectiva la conquesta de drets quan els límits de la institució no permeten exercir-los.

Tot i això, la materialització de la **tríada institució, contrapoder i institucionalitat pròpia** és un repte que requereix de construcció d'**agendes i estratègies** polítiques comunes, que practiquen la **desobediència civil i institucional** quan cal, i que traspassen poder i recursos des de la institució cap a la **xarxa organitzada** per tal de dotar de solidesa als **processos populars**. La CUP ha de constituir la seva força municipalista en la primera trinxera ambiental de lluita contra la crisi ecològica i climàtica, tensant les seves competències i generant projectes de reducció dràstica d'emissió de gasos d'efecte hivernacle en àmbits com la mobilitat, l'energia, el turisme o el consum.

Així mateix, el municipalisme té el repte de construir institucionalitat que pugui explorar fórmules de **gestió, control, distribució de recursos i universalització de l'accés** que puguin combinar des de la **gestió pública** fins a la **comunitària**.

Totes aquestes qüestions constitueixen veritables **reptes pendents** per la CUP, l'esquerra independentista, i el conjunt del **municipalisme transformador**. La CUP assumeix la profunditat d'aquest **repte**, les enormes responsabilitats concretes, i s'emplaça a un debat en profunditat per **construir respostes i solucions a l'alçada** de les necessitats del moment històric. Per aquest motiu, impulsarem espais com **l'assemblea de regidores de la CUP, trobades de treball, debat i coordinació municipalista** o **Congresos Nacionals** Municipalistes, on recollir, també, tota l'experiència acumulada.

En aquests espais, caldrà en un primer moment, aprofundir, debatre i trobar estratègies comunes per valorar quines intervencions es duen a terme als ajuntaments o a les administracions supramunicipals perquè responguin a la tríada a materialitzar d'institució, contrapoder i institucionalitat pròpia.

Per a poder fer això, és imprescindible no entendre la nostra acció a les institucions com una mera gestió, encara que sigui millor, sinó que sigui un dic de contenció de les polítiques neoliberals, que acumuli esforços al voltant de les diferents lluites que no es veuen encorsetades pels límits competencials, legals i pressupostaris dels Ajuntaments, i que alhora desenvolupi mecanismes de desobediència per tal de millorar la vida de les classes populars, en coordinació amb els moviments populars però també de manera enxarxada entre els diferents municipis.

La nostra presència als òrgans supramunicipals ha de poder ser el primer estadi de coordinació i enxarxament entre les nostres pràctiques a les institucions, però també cal bastir un projecte d'intervenció en ells (Consells Comarcals, Diputacions i AMB) que estigui al servei de la intervenció política als municipis i que no la perjudiqui, i que serveixi d'impuls a aquesta acció i al nostre projecte polític.

2.4. I a l'horitzó, un embat al règim de l'autoritarisme i l'austeritat

Per afrontar en condicions de victòria un nou embat que ens permeti assolir drets que ens neguen institucions tan poderoses com els Estats espanyol i francès o la Unió Europea, així com tot l'entremat d'interessos als quals aquestes institucions serveixen, defensem que és imprescindible treballar per modificar les condicions sociopolítiques actuals des d'ara mateix.

Es tracta de qüestions que tenen a veure amb el nivell i la solidesa de la capacitat d'autoorganització i mobilització de les classes populars, la capacitat per construir horitzons que generin l'adhesió de centenars de milers de persones i que per tant es basin en la millora de les seves condicions materials de vida, la capacitat d'impulsar dinàmiques de desobediència civil i institucional, i finalment, la disposició i la capacitat de fer front a la repressió.

Per tant, serà imprescindible:

- **Una estratègia que articuli moviments i institucions:** En un context de regressió econòmica, de privatitzacions, de repressió, de negació de drets fonamentals, de pèrdua de sobirania, i d'emergència climàtica, l'exercici de drets només pot venir donat per una proposta que sigui capaç d'articular una agenda institucional i una agenda de moviment compartida en tots els àmbits, que prevegi una acció política ofensiva per a la conquesta de drets quan això sigui possible que inclogui, si és necessària, la desobediència civil i institucional.
- **La defensa de la classe treballadora i el desenvolupament d'una economia arrelada al territori,** conjuntament amb el sindicalisme alternatiu, des del sector públic, per suposat, però també des de l'economia social, cooperativa i ecològica, davant dels interessos de l'IBEX35 i la monarquia espanyola; menys dependents i més autònoms d'una economia depredadora de drets laborals, socials i ambientals i també, del dret a l'autodeterminació, en el més ampli sentit del terme.
- **Sense desobediència no hi ha autodeterminació, ni drets socials ni polítics:** qualsevol via per l'exercici de l'autodeterminació, trencar amb el Règim del 78 i construir una república passa per l'exercici unilateral de drets i, si és necessari, a través de la desobediència respecte els poders imposats. El Règim del 78 s'ha revelat com una monarquia corrupta, una maquinària repressiva violenta i unes elits econòmiques compromeses amb la repressió i la unitat d'Espanya.
- **Formular propostes i estratègies que articulin els Països Catalans** i els altres pobles d'Espanya i França. Una articulació conjunta del Principat de Catalunya, el País Valencià, Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera, així com la Franja de Ponent i la Catalunya Nord pot reunir el pes polític, demogràfic, i socioeconòmic suficient per generar una correlació de forces suficient que possibiliti les transformacions de fons necessàries. Més enllà dels Països Catalans, el procés d'alliberament nacional no pot ser una altra cosa que una proposta i un emplaçament a altres pobles per impulsar un programa internacional de democratització contraposat al que conforma l'auge del feixisme, el racisme i l'autoritarisme.
- **Una preparació específica, individual i col·lectiva, davant les estratègies repressives o de desgast** que inevitablement impulsaran les institucions en defensa de l'estatus quo, incloent possibles detencions, multes, identificacions, violència puntual o sistemàtica en contra del moviment d'alliberament i dels seus membres, il·legalitzacions i fins i tot empresonaments.
- **Un full de ruta per fer efectiu l'exercici de l'autodeterminació,** assolir la independència, la ruptura amb el Règim i **la conquesta de drets socials, civils i econòmics:** amb l'esgotament del full de ruta anterior, que la CUP no va signar mai, però en el qual va incidir decisivament, avui torna a ser necessari l'articulació d'un nou full de ruta, que parteixi dels encerts i dels errors de l'anterior.

Des del punt de vista de la CUP, aquest full de ruta hauria de tenir en compte que:

1. **El futur dels Països Catalans el decidirà la seva gent, vingui d'on vingui;** això implica rebutjar qualsevol proposta de solució democràtica que no tingui en compte el reconeixement d'aquest principi d'autodeterminació, o que pugui hipotecar qualsevol de les eines que un poble ha d'emprar per poder fer efectius els seus drets.
2. **El projecte republicà ha de lligar-se a la consecució dels més amplis drets** socials, econòmics, polítics i culturals, i per tant, a la implementació, des d'ara mateix, d'un programa de transformació social.
3. **Cal aturar i revertir els processos impulsats per les administracions públiques de vendre el país** i els seus recursos econòmics i naturals, a empreses de l'IBEX35 i de grans transnacionals, i impulsar processos de construcció i articulació de sobirania.
4. **Preparar i impulsar l'organització i la mobilització popular** com a única via per saltar els impediments i dificultats que puguin posar les institucions estatals i internacionals que vulguin impedir l'exercici de la plena sobirania del nostre poble.
- 5.

2.5 El feminisme i la lluita LGTB, una eina per canviar-ho tot

És evident, com ja s'ha dit, que el moviment feminista ha viscut una nova onada de creixement sobretot d'ençà del 8 de març del 2018, primera vaga general feminista. Però també analitzem que gran part de les dones només s'organitzen al voltant del 8 de març així com cada vegada més també per denunciar la violència masclista que patim. Com a CUP i com a Esquerra independentista tenim la responsabilitat de fer una proposta en clau feminista i transformadora amb propostes atractives per al conjunt de les dones i del moviment feminista. Alhora, en la lluita pels drets LGBT tenim també tasques pendents en aquest àmbit. La CUP i el conjunt de l'Esquerra Independentista continuem traslladant discursos i pràctiques heteronormatius i una imatge i dinàmiques masculinitzades que sovint ens allunyen d'aquest sector de la classe treballadora en no ser percebudes com una eina útil per a l'alliberament sexual, afectiu i de gènere. De la mateixa manera, al si de l'organització les militants LGBTI pateixen agressions LGBTI-fòbiques.

En aquest sentit plantegem:

- a) **Continuar amb el treball de la campanya *Feminisme per canviar-ho*** tot per seguir dotant de contingut feminista les nostres propostes i lligar les lluites pels drets bàsics amb lluites indestriables dels plantejaments feministes de classe i aprofundir en la creació d'un programa feminista d'unitat popular que aplegui les classes populars i el moviment feminista.

- b) **Obrir un debat profund per plantar cara als feminicidis i trencar amb aquesta normalització de l'assassinat de dones pel fet de ser-ho.** Cal pensar quina resposta volem donar que superi les dinàmiques que ja s'han provat com per exemple concentracions cada vegada que hi hagi un feminicidi, que al final suposen un esgotament per part del moviment feminista i la militància, però que vagin més enllà de canviar els avatars de les xarxes socials.
- c) **Incorporar perspectiva antiracista i anticolonial a les formacions de feminisme** que estan previstes segons el pla d'acció feminista. Formar també la militància en l'àmbit de l'alliberament sexual, afectiu i de gènere.
- d) **Comprometre's amb l'alliberament sexual, afectiu i de gènere** amb una revisió constant, de la mà del feminisme, de pràctiques i discursos.
- e) **Donar suport, treballar i enfortir a les organitzacions LGBTI anticapitalistes**
- f) **Dotar de perspectiva LGBTI** a les nostres propostes i accions , més enllà de les diades concretes, com ho pot ser la defensa dels drets laborals, l'accés a l'habitatge, etc.
- g) **Articular un discurs coherent contra el capitalisme rosa**, denunciar i combatre el pinkwashing o rentat rosa de les institucions i empreses i contribuir a la generació d'espais de socialització alternatius segurs per al col·lectiu LGBTI, a través de casals i ateneus, festes populars, organitzacions LGBTI anticapitalistes, etc.
- h) **Visibilitzar persones LGBTI en el si de l'organització**, tant en l'activitat quotidiana com en llocs de responsabilitat, que esdevinguin referents per a la militància i per a les dissidències sexuals i de gènere de la classe treballadora.

3. Una proposta per combatre la resignació

Davant de l'anàlisi material de la situació, i amb la sentència del judici del Tribunal Suprem contra l'10 a l'horitzó immediat, la conclusió política no pot ser la resignació ni la renúncia al dret a l'autodeterminació, o a la implementació de canvis socials en profunditat.

Ben al contrari, hem de dibuixar des d'ara l'horitzó independentista, l'horitzó de canvi, recuperar un marcat perfil polític, alhora que formulant propostes polítiques efectives.

Paral·lelament haurem de preparar el nou embat electoral fent una proposta política engrescadora que plantegi sense complexos la necessitat de superar els límits materials de les institucions, assumint que això podria passar per governar aquestes institucions en funció d'uns determinats condicionants programàtics i estratègics.

3.1. Del bloqueig parlamentari a la proposta política

Sense abandonar la crítica contundent a la inexistència d'avenços polítics des del 21D, la CUP aposta per passar d'una oposició frontal - justificada per aquesta manca d'avenços i pel frau als mandats de l'1-0 i 21D - a una oposició contundent però pro-

positiva, orientada a mirar cap endavant, a promoure canvis el més aviat possible i a generar nous escenaris d'entesa cap a fer efectiu l'exercici de l'autodeterminació, assolir la independència i la conquesta dels drets socials. Més que mai fem efectiva la màxima: estenem la mà al govern i les forces polítiques independentistes i autodeterministes en el camí cap a la plena sobirania del nostre poble, però alhora tanquem el puny contra les polítiques privatitzadores i lesives pels interessos de les classes populars i la reproducció de la vida.

- A la voluntat d'esquinçar els límits del Règim, hi afegim la voluntat de construir una proposta política per impulsar canvis socials i polítics des d'ara mateix; som conscients de l'evident impossibilitat real d'assolir canvis estructurals sense superar el marc jurídic i administratiu vigent, som conscients també que **qualsevol temptativa d'atjar el conflicte democràtic haurà d'enfrontar-se a l'Estat** i als seus instruments de control neoliberal (article 135 et al.), autoritaris (article 155 i judicatura) i repressius (des de la judicatura fins els instruments policíacs i militars).
- Des d'aquest anàlisi material, defugint les tesis implementistes perquè assumim que **cal preparar el moviment i la institució per a un nou embat democràtic**, proposem pensar en la construcció, el més aviat possible, de condicions necessàries tant als moviments com a les institucions per a poder passar de la tensió dels límits del Règim a l'exercici de l'autodeterminació en tots els àmbits.
- A nivell institucional, això passa per a **treballar amb propostes** per a les classes populars **de la població** que puguin combinar mesures de xoc amb propostes que puguin desplegar-se a mig termini i sobretot enfocades a la recuperació de la tinença pública de serveis i d'infraestructures, al control dels mecanismes de redistribució de la riquesa - fiscals i impositius -, i mesures per a poder garantir una governança que tingui la capacitat de dignificar materialment a les persones i les comunitats.
- A nivell de moviment i de moviments, proposem per una banda **treballar per a una esquerra independentista forta, diversa i amb un horitzó estratègic compartit**. És important fer el debat de moviment el més aviat possible per a poder dialogar sobre les perspectives de transformació social de les organitzacions de l'esquerra independentista.
- Per altra banda, cal treballar amb una estratègia de contribuir a **fer créixer i a enfortir el moviment popular als Països Catalans** amb la voluntat de generar una agenda estratègica compartida que vagi enfocada a la defensa de drets socials, civils i polítics i a la consecució de victòries per mitjà de la desobediència civil organitzada. En aquest sentit, treballarem per la celebració d'una **Trobada d'Unitat Popular la propera tardor**, com a instrument útil al servei d'organitzacions i moviments per a definir una agenda política i mobilitzadora conjunta
- Davant la repressió de l'Estat **cal continuar construint un moviment anti-repressiu** que permeti sostenir, acompanyar i treballar per a combatre la repressió en totes les seves facetes.

- Finalment, i en relació a la CUP, caldrà tenir en compte que **la repressió de l'Estat pot afectar a les estructures de la organització**; cal per tant organitzar-nos per no deixar que la repressió pugui, en un moment determinat, acabar amb aquesta.

3.2. Una proposta per la majoria

La CUP hem d'impulsar una **acció política que connecti tots els fronts d'acció política disponibles**, això és, des del Parlament fins la darrera assemblea local, passant per tots els àmbits d'acció institucional, comptant totes les regidores, alcaldesses i conselleres comarcals, a través d'una campanya política que ens permeti desenvolupar, a través de grans eixos polítics, un treball que permeti fer front a les principals amenaces socials, ambientals i de país que afrontem.

Aquest treball sistemàtic, articulat al voltant d'eixos temàtics, ha de permetre formular alternatives, treballar conjuntament amb moviments populars, i aglutinar amplis consensos socials al voltant d'una sèrie de propostes i reivindicacions. A la pràctica, hem de poder **dibuixar una alternativa al país negoci** de l'expropiació de recursos i de privatització de serveis, amb propostes polítiques de xoc a curt termini i de transformació a mig-llarg termini, que lliguin la idea d'**autodeterminació, independència i drets socials, civils i polítics**:

- **En defensa del territori, el clima i els ecosistemes:** front a l'emergència climàtica i ecològica i al model expansionista de grans infraestructures i d'extractivisme territorial. La CUP ha d'apostar per la transició energètica cap a un model descarbonitzat, desnuclearitzat, descentralitzat i d'autoproducció local d'energia renovable que permeti complir amb l'objectiu d'emissions de gasos d'efecte hivernacle zero l'any 2050. Transició que ha de garantir el benestar de les classes populars i per tant, que sigui socialment justa, potencii l'economia local i ecològica, i estigui vinculada a altres lluites presents al territori i part activa en la lluita per la defensa del benestar animal. Per tot això seguirem treballant per reforçar les aliances estratègiques ja existents amb les diverses organitzacions ecologistes amb qui treballem arreu dels Països Catalans.
- **En defensa dels drets socials i laborals i dels serveis públics:** per defensar el dret a l'habitatge, tot potenciant la dinàmica d'autotutela d'aquest dret i el consens social en contra de la mercantilització de l'habitatge; en defensa dels serveis públics com a bastió d'una societat que posa la vida al centre; i en defensa dels drets de la classe treballadora, posant atenció les noves formes d'explotació, com ho fa, per exemple, el capitalisme de plataforma.
- **En defensa del feminisme:** vindicant els drets de les dones de classe treballadora **i els drets de les persones LGTB**, amb una mirada interseccional com a eix fonamental; defensem els serveis públics com a salari indirecte, la socialització del treball reproductiu, i la redistribució de la riquesa per mitjà de mesures impositives i recursos públics.
- **En defensa de l'autodeterminació i dels drets civils i polítics:** defensa dels drets civils i polítics tant en relació a la dissidència política, com en relació a

les persones migrades que no gaudeixen de drets polítics, i per l'exercici de l'autodeterminació, com a clau de resolució del conflicte democràtic vigent

- **Enfront de la corrupció**, i per l'auditoratge del frau fiscal i del cost col·lectiu que han deixat les privatitzacions de serveis, recursos i d'infraestructures, així com per un control sever a les concessions de serveis públics encara vigents. La proposta és treballar de forma progressiva, partint d'exemples concrets que ens permetin explicar la nostra proposta política i fer-ho d'una forma dialèctica amb els moviments populars.

A nivell més concret:

1) Articular una campanya política que proposa la CUP però que serveixi per treballar, visualitzar i desenvolupar propostes en els eixos anteriors que sigui oberta a tothom - que pugui ser gestionada a nivell social per espais que puguin aglutinar tot el moviment popular en tota la seva diversitat, des de les lluites socials concretes, al moviment popular per l'autodeterminació. Es partirà d'una planificació de les diferents accions a dur a terme per garantir i facilitar la participació de les AL i la militància.

Proposem que la campanya comenci al carrer amb assemblees obertes just després de l'11 de setembre, i que pugui incorporar accions de denúncia i de desobediència civil relacionada amb cadascun d'aquests eixos, especialment aquells vinculats a l'IBEX35.

2) Poder treballar des del Parlament i els municipis accions vinculades als eixos anteriors i que incorporin la dinàmica d'explorar els límits de les institucions i, si cal, exercir la desobediència civil conjuntament amb els moviments populars per tal de conquerir drets – des de l'aprovació de lleis que suposin un conflicte amb el Tribunal Constitucional, a la pràctica d'accions concretes que suposin una desobediència a la llei vigent.

Des de la perspectiva institucional, proposem una lògica gradual que pugui recollir des de les accions de la campanya proposada al punt 1, fins a l'exercici de la desobediència institucional fent un exercici, sempre que sigui possible, de pedagogia política per evidenciar els límits de l'ordenament constitucional i legislatiu vigent.

En aquest sentit, un dels objectius principals ha de ser fomentar l'autotutela de drets, en la línia de l'1 d'Octubre o del moviment de lluita contra els desnonaments, i acompanyar el moviment popular posant al seu servei tots els instruments dels que disposem com a organització, insistint en els aprenentatges de l'octubre i per tant, posant en valor 3 eines imprescindibles amb un alt potencial rupturista:

- i) l'exercici de la desobediència institucional combinada amb la desobediència civil;
- ii) la mobilització sostinguda en el temps i arreu del territori;
- iii) l'autorganització popular autònoma fora de lògiques partidistes i partidàries

3.3. Defensar la democràcia avui és lluitar pel final de la repressió

El dret a l'autodeterminació, el dret a la protesta, a la llibertat d'expressió, el dret de representació política però també els drets de les persones migrades, són reprimits de forma constant per l'estat mitjançant el poder judicial, policial, legislatiu i executiu que conformen l'aparell d'Estat Espanyol.

Seguint la mateixa lògica d'explicar-nos a partir d'allò concret, hem d'entendre la repressió com l'altra cara de la moneda, i l'hem de poder llegir com un tot i no de forma atomitzada i reactiva, treballant per a convertir-la en un **boomerang contra l'estat**. En aquest sentit, cal treballar per coordinar-nos i compartir la informació amb l'objectiu de disposar de dades en base a les que poder fer una bona diagnosi del mapa repressiu. D'aquesta manera i en base a casos concrets però posant l'accent en el motiu que ha portat a l'estat a aplicar determinada acció repressiva en un cas concret, i en detriment d'un determinat dret civil o polític, podrem treballar en una diagnosi que situï la resposta repressiva en una lògica democràtica i no reactiva.

No són només els drets de les persones represaliades el que està en joc; són els drets civils i polítics de totes que s'han vist vulnerats i limitats per la mateixa acció repressiva de l'estat. Vers la vulneració de drets civils i polítics i la seva defensa, cal que generem la mateixa acceptació social que tenen altres demandes socials com el feminisme, l'accés a l'habitatge o frenar el canvi climàtic.

Per altra banda, en els moments d'escriure la ponència el judici contra l'10 ha quedat vist per sentència, però **la publicació de les sentències no significarà el final d'aquest procés judicial**. Quedaran pendents encara els judicis a l'**Audiència Nacional espanyola** contra la cúpula dels Mossos, així com tot un seguit de processos al **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya** contra alts càrrecs del govern de l'10, contra membres de la Mesa del Parlament i Diputades al Parlament de Catalunya, els judicis contra els membres del Govern i del Parlament que es troben a l'exili i que estan considerats en rebel·lia per la justícia espanyola, així com **també el judici penal contra els membres de la Sindicatura de Catalunya** i finalment, la resolució de tots els processos judicials corresponents als **milers de investigats i imputats per l'Estat espanyol** per tots els fets anteriors i posteriors a l'10.

I no només en clau de processos pendents: **l'estela de les sentències del Tribunal Suprem i de la resta d'instàncies judicials marcaran la política de gestió de la dissidència política organitzada envers l'Estat** i l'ordre del Règim, així com la dinàmica de vulneració de drets i llibertats fins i tot en el marc del dret a la defensa en un procés judicial.

Més enllà de les respostes que es puguin donar en el plànol mobilitzador i en el plànol simbòlic, sempre que sigui necessari la CUP sortirà dels consensos que algunes puguin establir sobre el que cal fer, marcant un camí propi. Justament per responsabilitat amb l'10, i amb totes les persones represaliades abans i després de l'10, la CUP es compromet a realitzar totes aquelles propostes polítiques necessàries per tal d'evidenciar els marcs definits en l'anterior cicle polític, tant en relació a la forma, l'abast i la direcció de les mobilitzacions populars, el paper jugat pels diferents agents socials i polítics, així com pel què fa als límits materials de les institucions de govern a l'hora de fer efectiu el mandat sortit de les urnes del 1-0.

En qualsevol cas, la nostra responsabilitat, **la responsabilitat de la CUP, continua passant per fer de motor de l'exercici del dret a l'autodeterminació i de la defensa de la desobediència civil i institucional** com a pràctica legítima en situacions d'injustícia i de impossibilitat de resoldre políticament conflictes centrals per als drets i les llibertats.

En aquest sentit, la CUP treballarà en les següents coordenades:

- Mostrar solidaritat antirepressiva sense perdre la crítica als consensos autonomistes que es visibilitzen en les estratègies antirepressives dels presos de l'independentisme màgic.
- Promoure i acompanyar les diferents crides a la mobilització que es puguin fer al respecte, garantint línia política i discurs propi.
- Dur a terme una acció de denúncia sistemàtica de la repressió que està duent a terme l'Estat, així com la repressió que es duu a terme, de forma sistemàtica, des dels cossos repressius de la Generalitat, amb la complicitat política del Govern.
- Combatre el discurs de la resignació posant en el centre del taulell polític missatges i propostes que promoguin la resposta activa i transformadora a la repressió.
- Denunciar la reconfiguració dels consensos amb l'Estat mentre no estigui resolt el dret a l'autodeterminació i tots els casos repressius.
- Treballar per a convertir la repressió de l'estat en un pols per la defensa dels drets civils, polítics, i per les llibertats col·lectives, entenent la desobediència i l'autodeterminació com a pràctiques fonamentals de la construcció democràtica.
-

3.4. Davant un possible avançament electoral

Fa mesos que plana el debat sobre uns comicis al Parlament de Catalunya. En la darrera ronda de consultes sembla que la convocatòria d'eleccions no serà immediata, però cal no descartar cap escenari.

Hem de treballar amb diverses hipòtesis, ja que dependrà dels interessos electorals d'ERC i de JxCat i de l'ús polític que vulguin fer de la sentència i de les conseqüències de la repressió:

- **Eleccions a la tardor:** comportaria l'aplicació immediata de la proposta de l'Assemblea Nacional Estratègica. Tot i que, si com assenyala la conjuntura actual aquesta opció es confirma com la més improbable, caldria evitar tancar de manera precipitada aquest debat estratègic i dotar-nos del temps necessari per desenvolupar la seva concreció, sense perjudici del que es pugui acordar en aquesta assemblea nacional.
- **Eleccions a la primavera:** ens fixaria un horitzó de sis mesos per desenvolupar la proposta aprovada al juliol en el marc de l'Assemblea Nacional Estratègica.

- **Eleccions a la tardor del 2020:** ens permetria dibuixar un pla d'acció a un any vista com a moment zero de la proposta que anirem bastint d'acord a allò aprovat a l'Assemblea Nacional Estratègica del proper mes de juliol i que si cal es podria actualitzar en una Assemblea Nacional a la primavera de l'any 2020 com a preludi dels comicis electorals.

Així doncs, durant el darrer cicle polític marcat per l'agudització del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol, amb la voluntat de **fer avançar el procés de ruptura democràtica amb l'Estat**, el centre de gravetat de la política d'aliances de la CUP ha buscat a articular un bloc social i polític amb les **forces auto-deterministes del Principat**. A la pràctica això ha implicat articular-lo únicament amb les **forces independentistes**.

Davant la **renúncia** per part de la resta de partits del **bloc republicà a impulsar la ruptura democràtica** amb l'Estat a curt o mitjà termini, aquesta orientació estratègica perd vigència. No sols això, sinó que esdevé **contra-productiva** en tant que **limita les possibilitats de la CUP** per arribar a aquells sectors socials de caràcter popular avui distants del projecte independentista.

Tanmateix, en la mesura en què el **camí cap a la independència i el socialisme** passa en part també pel desenvolupament d'iniciatives en l'àmbit de la **política institucional parlamentària**, la necessitat d'una política d'aliances i fronts electorals persisteix.

Assumint que les forces partidàries del **Règim del 78** i els seus (implícit o explícits) aliats neo-autonomistes del país estan aconseguint imposar un escenari de manteniment de l'status quo autonomista que difícilment serà reversible a curt termini, des de la CUP ens proposem treballar, en el terreny de les aliances polítiques i parlamentàries, en una doble línia.

1. En primer lloc, **articular el conjunt de sectors polítiques i socials de l'esquerra transformadora auto-deterministes** i anticapitalistes del país en un projecte polític i electoral unitari. Sens perjudici de la possibilitat que la propera candidatura al Parlament porti un nom nou, generat durant el procés de gestació de la candidatura, aquesta portarà les sigles CUP de forma clara i preferent- Caldrà acotar prèviament els criteris objectius a l'hora de buscar aquestes aliances, i establir també una calendarització prèvia a la propera contesa electoral per a regular-ne la relació entre aquest projecte polític i la CUP.

La constitució d'aquesta aliança es farà no a partir d'un pacte entre organitzacions que tanqui per dalt una fórmula, sinó amb la proposta de creació d'espais oberts a tots els municipis del Principat per constituir nuclis de suport i de participació, oberts a militants i no militants de les organitzacions que donin suport a la candidatura. Aquesta candidatura que s'ha de bastir de baix a dalt i que ha de poder evolucionar en si mateixa a partir d'un mètode de treball no serà una suma d'organitzacions sinó de persones. Evidentment, en aquells municipis on hi hagi nuclis de les organitzacions (locals o comarcals) aquests seran els encarregats de dinamitzar les trobades i articular aquesta candidatura que s'ha de bastir de baix a dalt i que ha de poder evolucionar en si mateixa a partir d'un mètode de treball as-

semblari. Les organitzacions que hi donin suport, però, sí que hauran pogut pactar prèviament temes econòmics tenint en compte els acords que hi puguin haver hagut durant aquests anys amb la CUP-Crida Constituent.

En segon lloc, **treballar perquè les aliances que puguem construir a nivell electoral es marquin com a objectiu explorar i tensar els límits institucionals** del règim autonomista en el terreny de la política social i econòmica:

1. Per demostrar al conjunt del poble català que els actors que representen el projecte d'Unitat Popular (cristal·litzats al voltant de la CUP) són els qui millor **treballen pels interessos de les majories socials del país**, i així, permetre al projecte d'Unitat Popular guanyar hegemonia social.
2. Per **tensionar i obligar a moure cap a l'esquerra** la resta de partits polítics auto-anomenats d'esquerres del Parlament de Catalunya.
3. **Per aprofundir en les contradiccions del sistema polític autonomista**, convençuts que la satisfacció plena de les necessitats del conjunt de les classes populars catalanes no cap en els estrets marges del règim del 78, i que per tant, treballar i avançar cap a la seva obtenció és un factor de desgast del règim.
4. Per utilitzar tots els recursos de l'administració pública autonòmica per construir sobirania i espais de poder popular. És a dir, **posar les institucions al servei de la construcció de teixit comunitari** i republicà.

Des de la CUP entenem que aquest programa polític té la potencialitat d'**interpel·lar la majoria social catalana**, des de les classes treballadores i precaritzades, fins altres capes populars incloent el gruix de sectors professionals liberals, així com el conjunt de forces autodenominades d'**esquerres** del sistema de partits català. Per això **traslladarem els principals acords d'aquesta ANE a la resta d'agents i forces polítiques del moviment popular republicà** tot emplaçant-los a avançar en la construcció dels eixos bàsics que concretin la necessària unitat estratègica.

Des de la CUP treballarem per tant per l'articulació d'un **front post-electoral ampli, d'esquerres i sobiranista**, amb pes polític i que pugui tenir capacitat d'incidència i de decisió al Parlament de Catalunya, al servei dels objectius esmentats més amunt.

De la mateixa manera que ja ho ha fet en molts municipis, la CUP es mostrarà **disposada a assumir responsabilitats en el govern o en la governabilitat** de la Generalitat i del Parlament. Però no ho farà de franc, ni per col·laborar en **cap estratègia de relegitimació de l'Estat** al nostre país, ni **tampoc per satisfer interessos aliens**. La CUP estaria disposada a entrar al govern en funció d'un conjunt d'elements programàtics molt clars, que contemplin **polítiques i mesures en favor de les classes populars i de la classe treballadora**, que estiguin orientades a **revertir les polítiques d'austeritat** que s'han aplicat de forma sistemàtica contra les classes populars, i en funció d'un programa polític orientat a **preparar de forma concreta l'exercici de l'autodeterminació**, que ens permetin avançar cap a una revolució ecològica i energètica, així com la justícia climàtica, en base a un model socioproductiu no extractivista i en equilibri amb l'entorn natural que garanteixi el benestar actual i futur de les classes populars.

III. Un procés de renovació de l'estructura nacional

Coincidint amb el debat estratègic obert en el sí de l'organització i del moviment, en els propers mesos s'iniciaran els processos de renovació de diferents òrgans claus de l'organització, incloent el Secretariat Nacional, el Grup Parlamentari, i fins i tot algunes places de l'estructura alliberada.

El desgast que ha patit la CUP en els darrers anys no és aliè a diversos factors, com són: un procés de refluxe de les lluites; una certa crisi de confiança en el sí de l'organització; una crisi orgànica oberta amb la presentació d'una candidatura sorgida de l'esquerra independentista a les darreres eleccions espanyoles després de la decisió de la CUP de no concórrer-hi; i un encadenament de dos resultats negatius per la CUP (Parlament 2017 i Municipals 2019) per primera vegada després d'encadenar èxit electoral rere èxit electoral des de 1999 fins 2015 amb un creixement vertiginós des de 2007.

En aquest context, aquests processos de renovació interns són especialment importants. I és aquest el principal motiu que justifica aquesta proposta.

Es tracta d'articular un **procediment el més participat possible** que pugui facilitar la definició d'una **llista de militants el més consensuada possible**, el més **equilibrada** en tots els sentits, i el més **capacitada** - en definitiva - per abordar els grans reptes que com a organització tenim fixats per al proper període. I fer-ho en el context de la màxima **estabilitat interna** possible, i a través de **grups de treball** el més **sòlids i cohesionats** possibles, i que puguin tenir una **continuitat**.

Aquest procediment preveu només un procés perquè puguin sorgir propostes des de les assemblees locals i territorials de l'organització, perquè aquestes i els diferents òrgans nacionals de la CUP puguin valorar les propostes des de diferents punts de vista.

En cap cas **no es tracta de modificar els processos d'elecció dels òrgans i els càrrecs nacionals previstos** en els diferents documents estatutaris i organitzatius; es tracta de facilitar processos de **proposta i valoració** previs a aquests processos d'elecció per **garantir que hi hagi un treball previ**, dut a terme de **forma col·lectiva** i amb la **participació i seguiment** del conjunt de l'organització, que possibiliti que els òrgans nacionals de l'organització puguin comptar amb **equips de treball** que s'hagin pogut preparar per fer-ho.

L'èxit d'aquest procediment depèn de diversos factors:

- un **projecte polític construït i compartit col·lectivament** i una organització disposada a repensar-se
- un procediment que serveixi per promoure els **perfils** més adequats, **sorgits de la pròpia organització**, per construir-la

1. Sobre els aspectes polítics i organitzatius

És evident que hi ha múltiples **factors polítics i organitzatius** que condicionen la **cohesió i l'estabilitat** dels òrgans nacionals de l'organització i que van més enllà dels seus processos d'elecció.

En els darrers anys, les dificultats per assolir **lectures compartides** de la situació, i d'articular **propostes col·lectives i unificadores**, així com factors organitzatius com l'encarcament del treball de debat i l'elaboració política en el sí del Consell Polític, han dificultat molt el **treball en els òrgans nacionals** de la CUP, i condicionat molt negativament la seva estabilitat i la durada dels seus mandats. Producte d'aquestes circumstàncies, juntament amb l'intensitat del cicle polític que es vivia, els **Secretariats Nacionals** han tingut mandats molt breus i amb molt **poca continuïtat**.

Així doncs, entenem que si volem construir equips que siguin capaços d'impulsar un **treball polític i organitzatiu estable i durador** en el sí de la CUP, cal abordar i resoldre alguns factors polítics importants:

- un **pla de treball desenvolupat i assumit col·lectivament i treballat en funció dels acords de l'assemblea nacional**, i desenvolupat a diferents nivells: polític (estratègic, parlamentari, municipalista i de moviment popular) i organitzatiu
- una **major capacitat política per part del Consell Polític**, i conseqüentment també de les Assemblees Territorials, que vagin **més enllà de la delegació** estricta de vots, i que pugui esdevenir **motor polític** de l'organització; els **representants territorials** al Consell Polític, doncs, haurien de tenir una continuïtat, i gaudir d'un cert **marge polític** de decisió, de debat i d'acord en els Consell Polític - òbviament d'acord amb els debats, els mandats i la **pluralitat** de les respectives **Assemblees Territorials**
- un **Secretariat Nacional** que gaudeixi de la **confiança** de l'organització, que tingui **continuïtat** i que tingui una certa **flexibilitat** en presa de decisions per impulsar l'organització entre Consells Polítics, sempre que aquest nou SN sigui fruit del consens i no de la lluita de blocs. De no aconseguir un SN amb aquestes característiques, aquest tindrà el mateix marge de maniobra que ha tingut fins ara.

2. Sobre el procediment

Es tracta d'un procediment en quatre fases:

- **1a fase: Proposta de noms:** Per encàrrec de l'Assemblea Nacional, el Secretariat Nacional obrirà el procediment perquè les Assemblees Locals i les Assemblees Territorials puguin formular les propostes de militants amb els **perfils que es considerin més adequats** per a participar dels **òrgans nacionals de l'organització**.
- Cada assemblea territorial podrà proposar fins a 10 militants de la pròpia territorial (incloent un màxim de 2 militants d'altres Assemblees Territorials); cada proposta de militant haurà d'estar justificada d'acord amb diferents

criteris (polítics, organitzatius, d'experiència, de capacitat de construcció d'equips, d'escolta activa, i/o per coneixements específics) i comptar amb l'**aval de la seva assemblea local**. Les propostes de noms de cada territorial haurien de tendir cap a la **paritat de gènere** i treballar per obtenir candidats/es amb **diferent franges d'edat**

- **2a fase: Valoració dels noms proposats:** Les assemblees locals i territorials **valoren** les militants proposades (una vegada obtingut el consentiment d'aquestes militants) d'acord amb múltiples criteris. Aquesta fase servirà per filtrar els candidats i culminaria amb l'aval d'un **l·listat de 50/60 noms** per part del **Consell Polític** en el qual es garanteixi la màxima representació territorial pel que es treballarà perquè cada AT tingui, un mínim de dos representants si la llista és de 50 noms, o de 3 si la llista és de 60. El Consell Polític decidirà **el l·listat de 50/60 noms prioritàriament** a través d'un acord consensuat; en cas de no assolir aquest consens, els representants al Consell Polític hauran d'acordar un mínim d'una **llista de noms que passarà a votació**; per ser aprovada, aquesta llista haurà d'obtenir almenys **3/5 parts dels vots** de les representants territorials al Consell Polític. Els i les representants al Consell Polític hauran de proposar llistes fins que alguna obtingui els vots requerits.
- **3a fase: Fase de construcció dels equips:** En la fase final del procés, les 50/60 persones acordades al Consell Polític impulsaran una dinàmica **de trobades de debat, de discussió i treball polític** sobre la base dels acords de l'Assemblea Nacional; aquest treball es desenvoluparà de forma coordinada amb el Secretariat Nacional, el **Grup Parlamentari** i l'**estructura nacional** en actiu, amb l'objectiu d'elaborar un **pla de treball** polític, organitzatiu i comunicatiu i elaborar una proposta de **llista per al procés d'elecció del Secretariat Nacional** de la **CUP**.
- **4a fase: Procés d'elecció del Secretariat Nacional:** en cas que el grup de 50/60 militants anomenades pel Consell Polític de la CUP acabi el seu procés de treball amb èxit, presentarien una **candidatura col·lectiva** i les **candidatures individuals** que considerin oportunes en el procés d'elecció del Secretariat Nacional, que el Secretariat Nacional vigent haurà obert de forma paral·lela i que ha de transcórrer **d'acord amb el previst als Estatuts i Reglaments** de l'organització. La presentació d'aquestes candidatures no podrà qüestionar el dret, en cap cas, de que es presentin altres candidatures, individuals o col·lectives, en el procés d'elecció del Secretariat Nacional. Serà funció dels diferents organismes de la CUP possibilitar un procés d'elecció que **respecti tots els drets i deures** de les diferents candidatures presentades.

